XXXIII. ÉVFOLYAM, 27. SZÁM
1977. JÚLIUS 7.

Ára: 1,80 Ft

Ludas Matyi

– Maradj csak ott szépen, nem muszáj mindenkinek látnia, hogy gyerekkel vagyok.

Sajdik Ferenc rajza

KEDVES LUDAS!

IRÁNYÍTÓSZÁM 1977

A szerkesztőség napi munkája a reggeli posta szétosztásával kezdődik. A napi postában mindig akad néhány küldemény, levél, újság, nyomtatvány, amely téves irányítás miatt kerül hozzánk.

Találkoztunk már a Corvin, a Gelka, a Ganz-Má-

vag, a Keravill, a Hotel Intercontinental stb. címére érkezett levelekkel, amelyeket mindig visszaküldtünk a postára. Jószolgálati tevékenységünkért még egy húszfilléres bélyeget sem kaptunk.

Ám nézzük a furcsaságokat. A napi levélkötegben a következő címzést találtuk: *Á. B. Budapest, 1977. 06. 01.*"

A postán arra következtethettek, hogy az 1977 irányítószám, és nem évszám.

A „Kereskedelmi Értesítő" a Belkereskedelmi Minisztérium hivatalos lapja. A címkéjén ezt olvashatjuk: *„KERÉ L/17. F. 4. 19. sz. Húsbolt 1067 Budapest VI., Hunyadi téri piac".* A postás bácsi kézbesítési nehézségekbe ütközött, a lapra cédulát ragasztott és ráírta: *„A bolt zárva. Vissza. 1977. VI. 10."*

Sherlock Holmes segítségére nincs szükségünk, hogy kitaláljuk, a dátum évszámát a postán irányítószámnak tekintették, és a lapot a Ludas Matyihoz továbbították.

Ahogy a születési évünket nem választhatjuk meg, úgy az irányítószámunkat sem mi szemeltük ki magunknak. Őszinte pechünkre a címben szereplő irányítószámunk azonos az évszámmal, amelyet írunk. A téves irányítású levelek, sajnos ebből is adódnak. Mást nem tehetünk: megvárjuk az új esztendőt!

(fenyvesi)

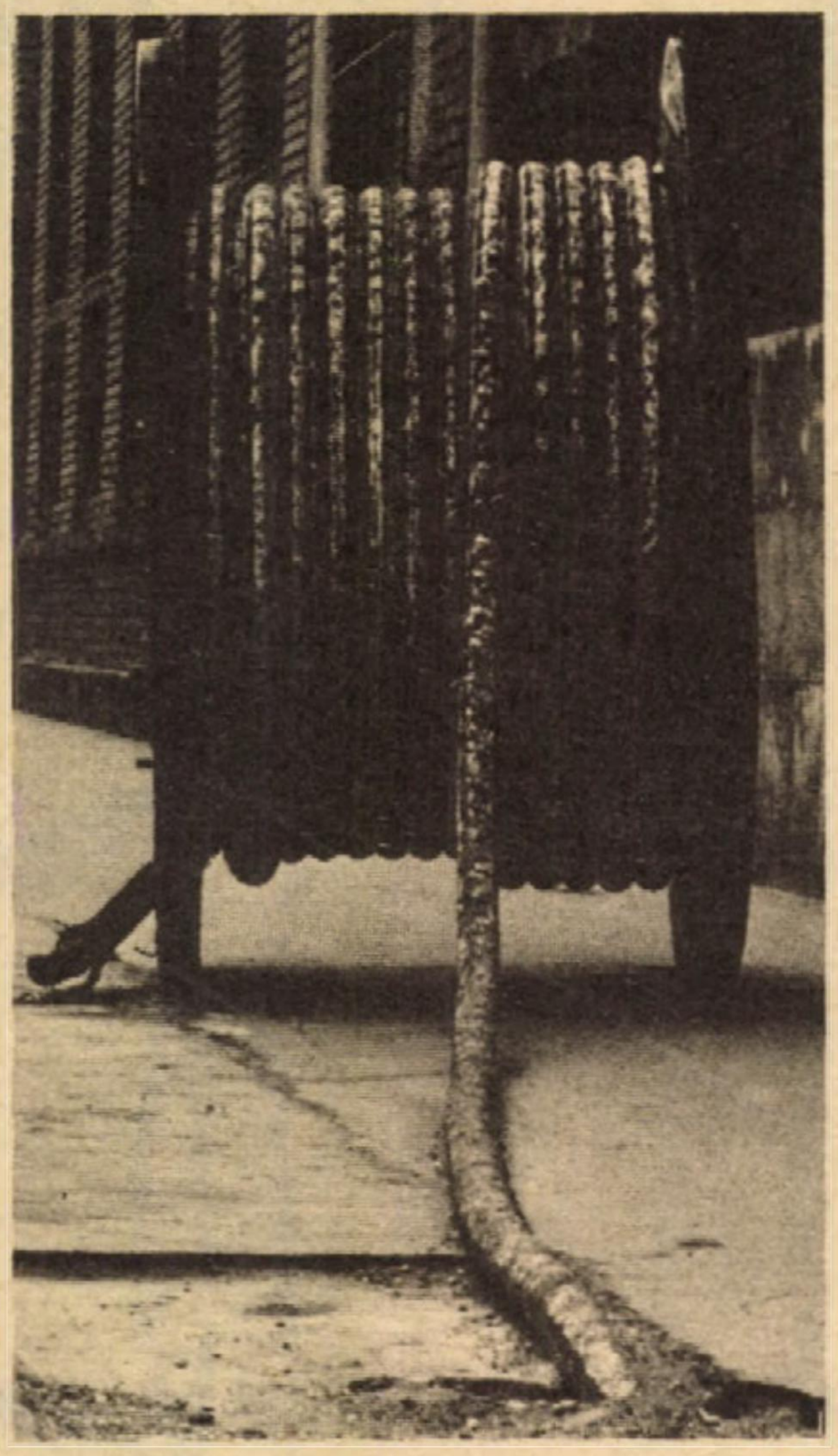
víz, víz, víz...

Csepelen, a Nyírfa utca és Bánya utca sarkán, rengeteg víz fogadja a vándort. A víz nem az esőzések következtében került ide, mégcsak nem is László király fakasztotta a sziklából. Az utcai kút hibás csővezetéke ontja a földből immár egy teljes hónapja. A víz elárasztja a kút környékét és megtölti az utat szegélyező árkokat. Igaz, a környék lakói már megszokták. Az ügy kereken három esztendeje menetrendszerűen bekövetkezik. Május első napjaiban felfakad a víz, szeptember végén aztán nagy nehezen megjavítják.

Nem tudom, lenne-e mód, hogy legalább a hagyomány egyik felével szakítsunk. Hogy ne kelljen szeptemberig várnunk a javítással. Mert a vízzel telt árkok rothadó növényzete, a vízben úszó szemét nemcsak a szemnek, hanem az orrnak is módfelett kellemetlen.

Ruha Lajos
XXI., Nyírfa utca 36.

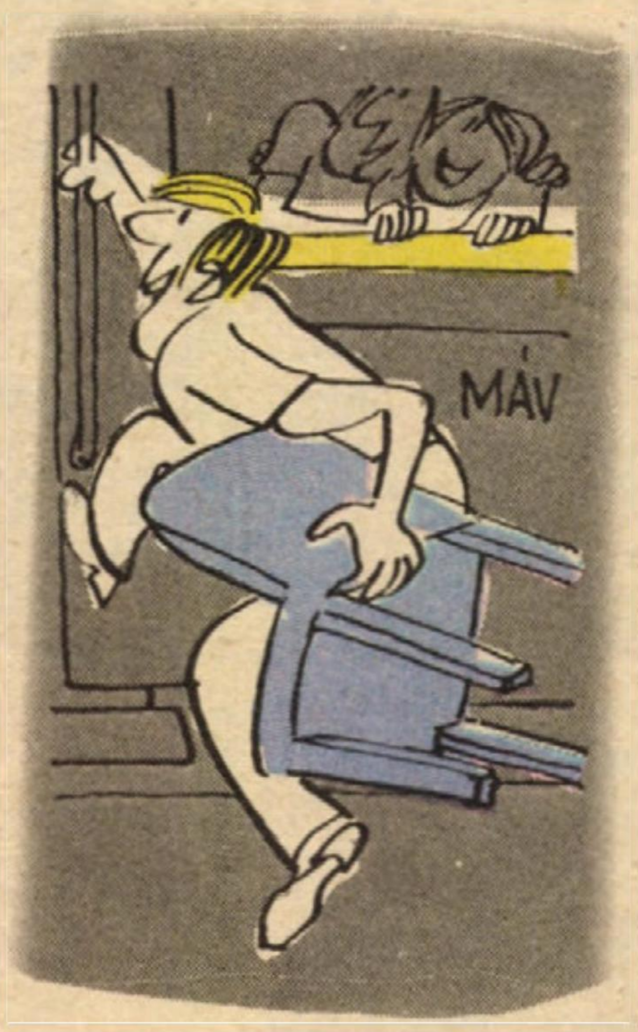
„CSAK AZ A VÉG! CSAK AZT TUDNÁM FELEDNI!"

Ami nem sikerült Madách főhősének Az ember tragédiájában, sikerült az érdekelt villamossági vállalatnak az V. kerületben, a Stollár Béla utcában. Miként fotónk is tanúsítja, kint felejtették a kábel egyik végét, a kábeldobbal együtt. Körülbelül fél éve...

(Csatorday Zoltán felvétele)

HEJ, HELYJEGY!

Június 3-án Pozsonyba utaztam másodmagammal, a Hungária-expresszel, amelyre helyjegy váltása kötelező. A 01796 és 97 számú helyjegyek birtokában bevonultunk az 52-es számú kocsiba, hogy 35. és 36. számú helyeinket elfoglaljuk. A kocsi üres volt, a kupé szintén. Csak pont a 35. és 36. számú üléseken ült egy-egy fiatalember. A kalauz megállapította, hogy duplán adták ki az azonos helyekre szóló jegyeket, de egyik sem érvényes, mert ez a kupé a csehszlovák vámőröké. A kalauz ki is jelölt számunkra egy másik kupét.

Pozsonyba érkeztünkkor meglátogattak bennünket hely-ikreink, akik nem hagyták el helyüket, viszont a csehszlovák vámőröknek se hírük, se hamvuk nem volt. Nem mulatságos? A szinte teljesen üres vonaton ugyanarra az ülésre kétszer adják ki a jegyet, a kalauz mindkét helytulajdonost kiparancsolja a fülkéből, ahová viszont senki sem érkezik meg.

A többoldalú tájékozatlanságnak olyan foka mindez, amely szokatlan a pontosságáról nevezetes MÁV-nál.

(sz. d.)

GÉPZENE-JOGOSÍTVÁNYT!

A „Zene mindenkié", a „Zene nem ismer határokat"... Igazán szép jelmondatok ezek a reklámzacskón és a rádióban, csak az a baj, hogy a szomszédom — nevet nem akarok mondani — nagyon komolyan veszi...

Ő ugyanis külhonban járva szájától vonta meg a napidíjat, és hozott egy szupermagnót valódi amcsi kazettákkal a gyermekének, aki apjához méltó nemes szellemben mindenkinek és határt nem ismerően árasztja a muzsikát. Annak is, aki netán nem kíváncsi rá.

Százötven-kétszáz méteres körzetben akad ilyen. Ötven-száz. Van, aki — isten bocsássa meg neki! — nem szereti azt a zenét, van, akinek nincs hangulata hozzá, és van, aki éppenséggel aludni szeretne.

Természetesen a szomszédomnak nem szól senki, mert ugye rossz szomszédság török átok. A lakótársam ilyenkor a rádióra hivatkozik, ahol csak az esti tízórás hírek után hangzik el a figyelmeztetés, hogy „halkítsák le készülékeiket...!". Ebből ők arra következtetnek, hogy addig szabad zengetni, addig nincs csendrendelet. Ez pedig nagy tévedés, mert van, és a rádió is vétkes abban, hogy — bár jóhiszeműen — az esti intelmével mintegy felmentést ad a nappali hangoskodásra.

Ezért mondom én, hogy jogosítványhoz kellene kötni a „gépzenélést". A Gépzene-KRESZ roppant egyszerű lenne, egyetlen paragrafus: „A gépzenét mindenkor csak a lakásviszonyoknak megfelelő hangerővel szabad működtetni,

vagyis úgy, hogy annak hangja teljes egészében a gépzenélő lakásában maradjon!"

Fantaszta vagyok? Lehet.

Van azonban egy kevésbé bolond ötletem: minden magnóhoz, lemezjátszóhoz, rádióhoz, tévéhez, valamint magnószalaghoz és hanglemezhez mellékeljenek használati utasítást, amelyen legyen rajta ez a paragrafus. Emellett maradhat, és maradjon is a Zene mindenkié jelmondat!

S L.

HÁROM KÍVÁNSÁG

A Bükk aljában, csodálatosan szép helyen fekszik Királd, a mi bányászközségünk. A környezet meseszerű, és mesébe illik a lakók helyzete is. Legalább annyiban, hogy három kéréssel szeretnének a tisztelt illetékeshez fordulni.

1. A Királdon lévő péküzem hónapok óta nem működik. A pék beteg és nyugdíjba megy. Jelenleg délutánonként Ózdról hoznak kenyeret, de akinek nem jut, az kénytelen 4—5 órakor Ózdra vagy Putnokra utazni. Már persze, ha akad közlekedési alkalmatosság. Reméljük, hogy akad egy pék az országban, aki eljön erre a szép helyre és megoldja a kenyérgondjainkat.

2. A Putnok—Eger vasútvonal keresztezi településünket. Az 1945-ben felépített híd kicsi, az élelmiszert szállító nagy ponyvás kocsik és a személyszállító panorámás buszok nem férnek át rajta. Jelenleg régi kis kocsikkal oldják meg a személy- és teherfuvart, de a járatok gyakran kimaradnak.

3. Óriási a zsúfoltság az ózdi kórházi rendelőintézet szakrendelésein. Tűrhetetlen állapot, hogy egy hét is beletelik, amíg egy beteg sorra kerül. Ezt a levelet is a belgyógyászati szakrendelő előtti padon írom. Hatodmagammal harmadik napja várom, hogy sor kerüljön ránk. Lehet, hogy mire bejutok, magamtól is meggyógyulok?

Boros Ferenc, vájár
3657 Királd, Béke telep 22.

Egy tizenéves lány egészen rövidre levágott hajjal jelenik meg édesapja előtt:

— Milyen a hajad? Úgy néz ki, mint egy seprű.

— Papa, mi az a seprű?

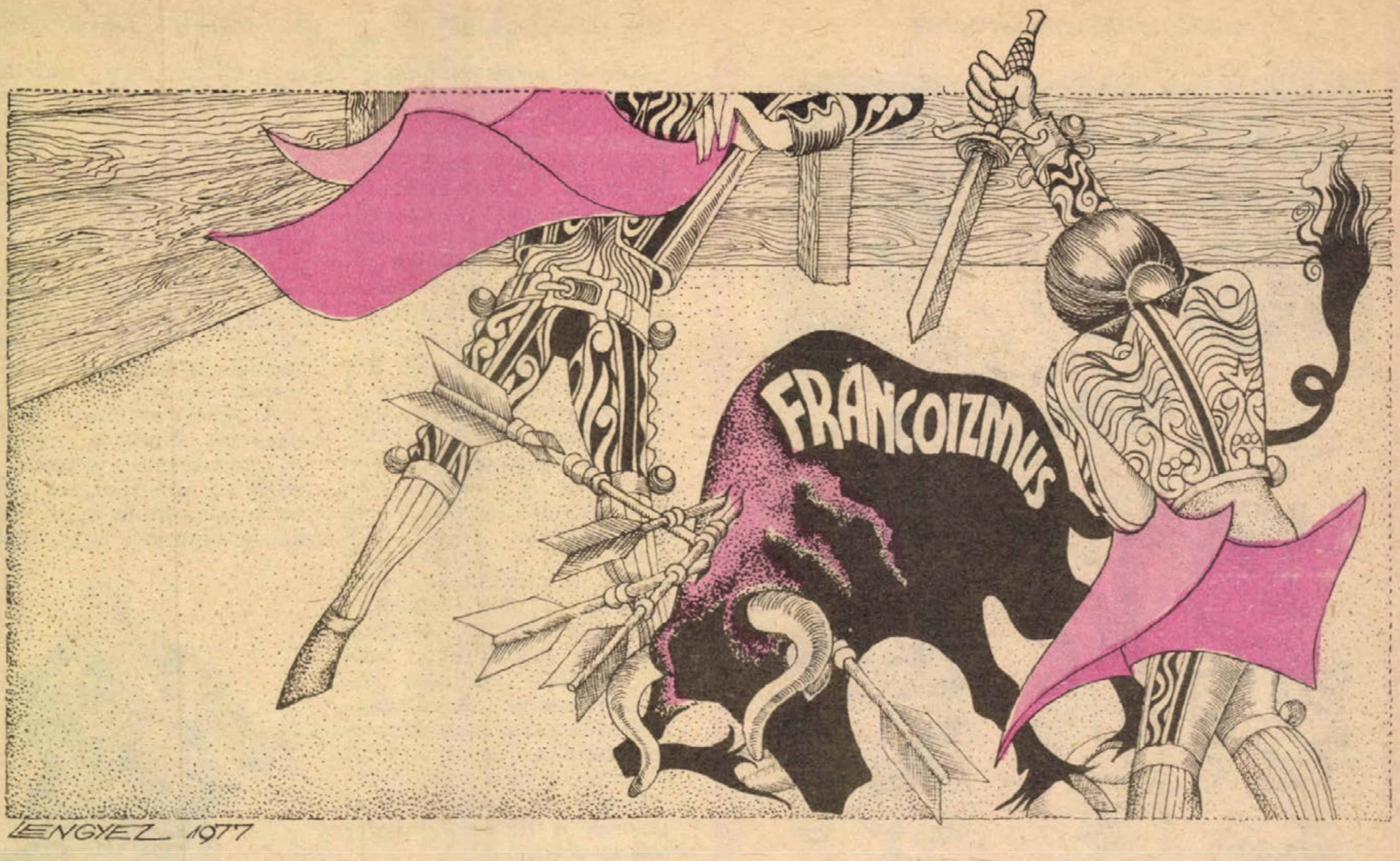
*

— Ki az a mérges bácsi, aki minden reggel berohan az ebédlőbe, veszi a kalapját, lehörpinti a kávéját, és: „Megint elkéstem!” kiáltással elrohan?

— Az édesapád, kisfiam!

KEGYELEMDÖFÉS

Vasárnap van, s én vidám vagyok, együtt játszom a képernyőn játszókkal. A játékmester fényképeket mutogat, ki kell találni, mit ábrázolnak.

Most éppen egy térdeplő férfi látható a képen. *Willy Brandt, az NSZK akkori kancellárja, térdre ereszkedik a varsói gettó áldozatainak emlékműve előtt...*

Ha van tíz kép, amely megrendítette a világot, ez egy azok közül.

A játékos nem ismeri fel a képet. Pech. Büntetésből visszaveszik tőle a kockát, amelynek ellenében egy hónapra kölcsön kapott volna egy színes televíziót.

Vasárnap van, s én szomorú vagyok. El is zárom a készüléket.

***

B. úr kitartóbb, tovább nézi a vetélkedőket, sőt, még a családját is becsődíti.

— Gyere be, anyukám, te is gyere, Józsika, kisfiam, nézzétek a tévét. Fantasztikus, hogy mennyi mindent tudnak manapság az emberek! Igaz, az előbb azt a térdeplő Wilsont nem ismerték fel, de amúgy bámulatos, amit produkálnak. Figyeljétek csak!

Játékvezető: És most, a tizenhetedik kockáért meg kell mondania, mi az, amit a képen lát: a papedlipáfrány féregrágta alsókocsánya; a fenyőilonca lárvájának a száztizenkétszeres nagyítása; vagy a Babszerda Sári néni pruszlikjának a perkálmadzagja?

Játékos: Mivel a lárva az harántcsíkolt, a perkálmadzag keresztmintás, ez viszont mikrobarázdált felület, tehát nem is lehet más, csak alsókocsány.

MIT TUD AZ EMBER?

Játékvezető: Tüneményes! Máris itt a következő kép. Újabb egy hónapra öné a televízió, ha megmondja, miről készült a felvétel?

Játékos: Ez egy mészharmaton megtelepedett korompenész.

— Az anyja! — rikkant fel B. úr —, megesküdtem volna, hogy egy denevér, amint éppen sajtos makarónit eszik. Fantasztikus, igazán fantasztikus, mit tudnak az emberek! Hát ezért kell folyton olvasni, fejlődni. Te mégis mindig morogsz, anyukám, hogy minek az a rengeteg újság. Mert ugye járatjuk az Ezermestert, az Autó-Motort, a Lakáskultúrát, meg te is megveszed az Ez a divatot... Peche volt az elején annak a szegénynek, hogy nem ismerte fel azt a Wilsont. Vagy nem is a Wilson volt, hanem a Schmidt?...

Közben a képernyőn már a hatvankettedik menetnél tartanak.

Játékvezető: Most pedig azt kell eldöntenie, hogy a képen ezerszeres kicsinyítésben látható farokpihe egy arapapagájé vagy egy smaragd-ricsókáé?

B. úr itt elszunnyad egy kicsit. Amikor felébred, a játékos előtt, alatt, fölött, mögött már 138 kocka van.

Játékvezető: Mi ez a képen látható közepes nagyságú földhányás?

— Krumplisverem! — rikkant fel boldogan a most ébredő B. úr.

Játékos: Harkakötöny, kun alvezér kurgánja!

B. urat letöri a kudarc, ismét huny egyet. Álmában begyes kis fenyőricsókákat és smaragd-iloncákat kerget a kurgánok között, de egy mérges arapapagáj folyton nagyokat csíp a tollazatába...

— Ébredj, Lajos — költögeti B. neje a férjét —, jön a foci!

Játékvezető: Kedves játékosunk 2017 februárjában is ingyen nézheti a televíziót, ha felismeri a következő képet. Csak egy labda és egy lábfej. Ki a lábfej gazdája? Cruyff? Beckenbauer? Váradi Béla?

Játékos: Kizárásos alapon próbálok következtetni. Sem Johann, sem Franz nem hord ilyen cipőfűzőt, tehát csak Váradi lehet.

— Az anyja! — mondja újfent nagy elismeréssel B. úr. — Na, oltsuk el a tévét, hozzad a vacsorát, anyukám. Miért nem mozdulsz, min méláztál úgy el? Csak nem azon a térdeplő De Gaulle képen?

— Azon, hogy melyik kirakatban láttam olyan szép inget, amilyen az Egri doktoron is volt...

***

B. úr lefekvés előtt még megnézi a fia ellenőrzőjét.

— Miért kaptál kettest történelemből? — kérdi zord szigorral.

— Mert nem tudtam pontosan megmondani, miért is ment IV. Henrik a pápához Canossába...

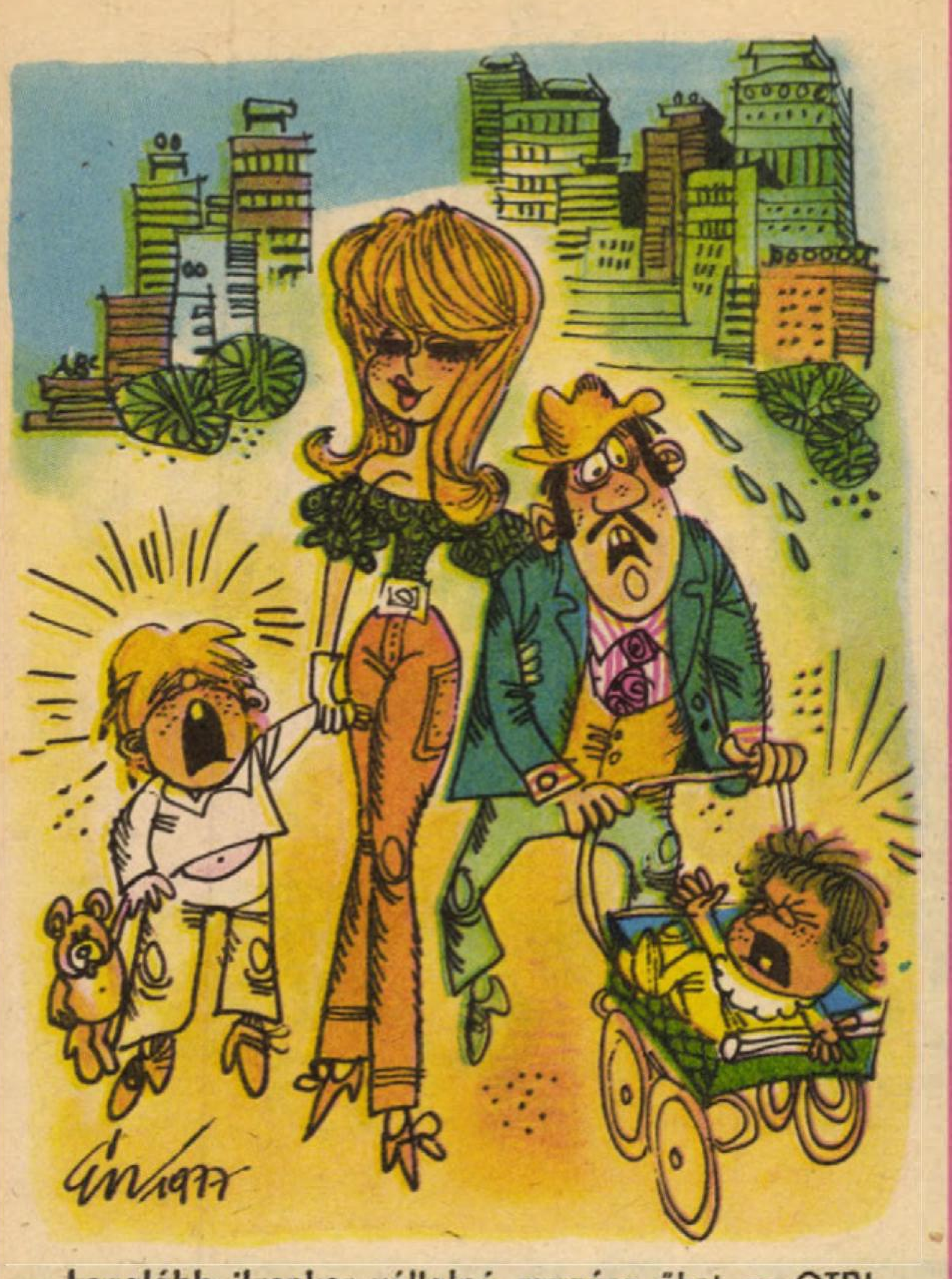
— Szégyellheted magad, hogy ilyet nem tudsz. Azért ültettelek ma is a tévé elé, hogy lásd, mekkora már az általános műveltség minálunk...

Aztán B. úr, családjával egyetemben, nyugovóra tér. Elalvás előtt még egy percre eszébe jut az a térdeplő férfi, s eltűnődik azon, hogy azért a mártírok áldozata sem volt haszontalan.

Mert aki még emlékszik rájuk, az egy hónapig ingyen nézheti a színes televíziót.

Radványi Barna

LAKÁSTÖRLESZTÉSI GYEREKEK

– Legalább ilyenkor vállalná magára őket az OTP!

ÉP TESTBEN ÉP LÉLEK

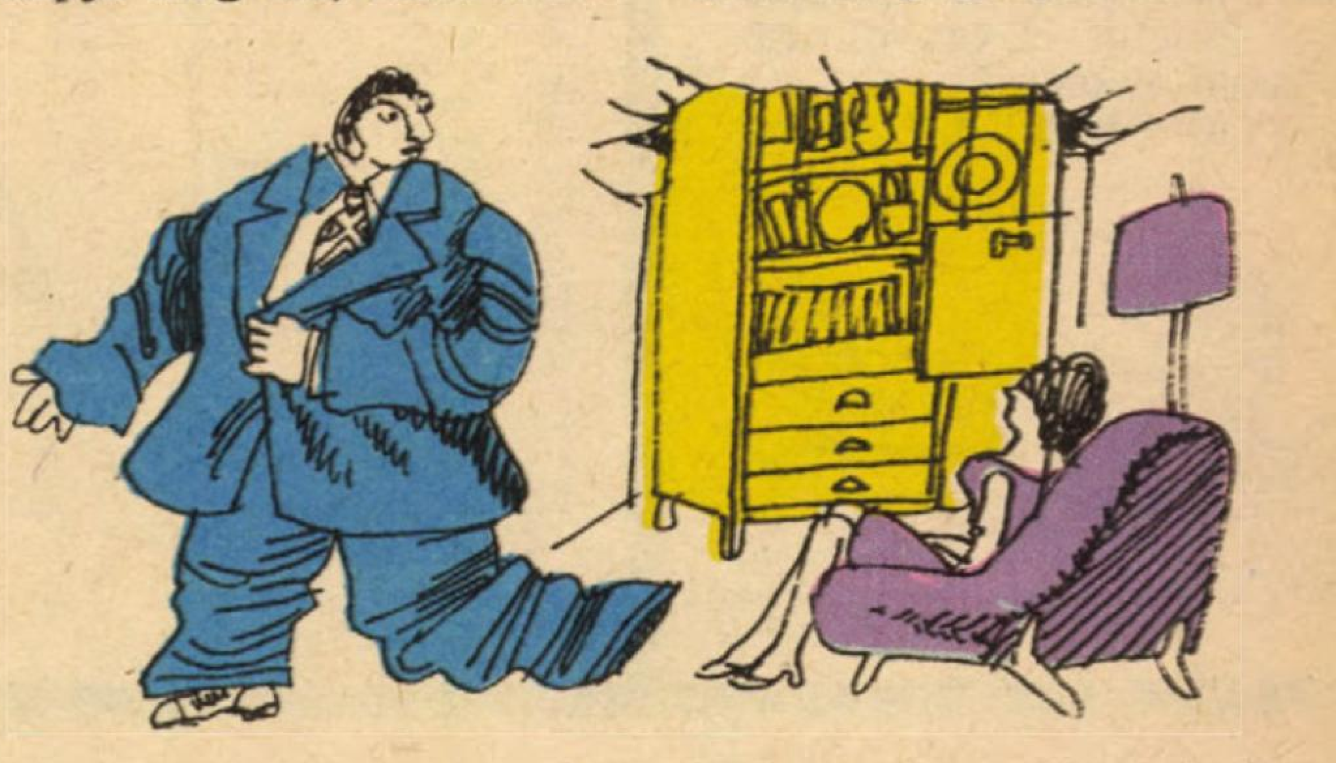
Levélváltás a kereskedelem dolgairól

Kedves Szerkesztő úr!

A belkereskedelmi miniszter a parlamentben sajtótájékoztatót tartott. Mint olvastam, összefoglalóként leszögezte, hogy az áruellátás színvonala az idén emelkedett, s általában jónak mondható. Részleteiben elmondta: az élelmiszerellátás az idén lényegesen jobb a tavalyinál, *de* néhány fontos termékből a kereskedelem *nem tud annyit beszerezni*, mint amennyire a lakosságnak szüksége van. A ruházati cikkek kínálata javult, *de* az áruválaszték összetételén még sok a javítanivaló. Egyes textilruházati ipari üzemek az első negyedévben nem tettek teljesen eleget a szerződésben vállalt belföldi szállítási kötelezettségeinek. A bútorkereskedelemnek nagy készletei vannak, *de* a kínálat összetétele nem mindig találkozik az igényekkel és jogosak a minőségi kifogások is.

Tisztelem a minisztert az őszinteségért, de nem gondolja ön, hogy sok a „*de*"? hiánycikkek nem gyártása stb. nélkül? Bizony van! Ha néhány fontos termékből azért nem tud a kereskedelem annyit árulni az élelmiszer szakmában, mint amennyire szükség volna, mert nem tudja beszerezni, a vevő nem a termelőhelyet (üzemet, gyárat, téeszt) szidja, hanem a kereskedelmet, a boltot, ahol nem tudták kiszolgálni. Ezt is jelenti a „*de*".

A „*de*" a ruházati cikkek nagyobb kínálata ellenére is helyénvaló, hogyha a vevő az *áruválaszték hiányos* összetétele miatt nem kapja meg azt, amit keres. nagyok, de itt az a „*de*", hogy a vevők mást keresnek, mint amit gyártanak és a minőséggel is baj van. Talán olyan nagy darabokat gyártanak, hogy nem férnek el a mai kis lakásokban. Egy levélírónk azt az egyszerű kérdést tette fel: miért nem gyártanak a szobák többségéhez illő kisebb méretű bútorokat? Hogyha valóban ez az egyik hiba a bútorgyártásban, talán át lehetne állítani az egész építési szerkezetet: olyan nagy szobákat kellene építeni, hogy a bútorgyártás összhangban legyen a lakosság igényeivel. Vala-

Kedves Olvasónk!

Amit a miniszter a sajtókonferencián elmondott, azt a vásárlók a saját tapasztalatukból tudják. Feltevésem szerint tehát — de ezt csak bizalmasan mondom — nem a fogyasztónak szánta a közléseit, hanem az iparnak. Ha ugyanis hízelgőnek nem tekinthető véleményét kritikaként továbbítja a termelés szférájába (ez most a divatos közgazdasági kifejezés!), esetleg az érdekeltek rossz néven vehetnék. Tessék elképzelni, mi lenne, ha a gyárak megsértődnének és haragban lennének a belkereskedelmi miniszterrel? Megtörténhetne, hogy még annyi árut sem szállítanának a belkernek, mint eddig!

Nincs elég gondja a kereskedelemnek az iparban olykor jelenlevő hiányosságok, késedelmes szállítás, Ebben az esetben is a kereskedelmet szidja, pedig: már a termelésben nem stimmel sem az új, sem a régi méretszabvány, ott spórolták el például a pizsamáról a zsebet, a gombot, az átgombolható pánttal együtt — hogy hadd ne soroljak fel minden apróságot — amiért a vevő rossz szájízzel hagyja el a boltot.

Mit tegyen a miniszter például az olyan textilgyárakkal (más tárca!), amelyek csak hiányosan teljesítették *szerződéses* kötelezettségüket? Azaz magyarul: áru nélkül hagyták a partnert, jelen esetben a belkert. Ha perel vagy kötbért kér, előfordulhat, hogy a jövőben nemhogy nem szállítanak a felperes ügyfélnek, de még csak nem is szerződnek vele. (Lásd mint fent!)

A bútornál már nem kérdezek semmit. A készletek hogy csak segíteni kell a bútoriparon...

Engem nem érhet szemrehányás: a kereskedelem hibáiról jónéhányszor megmondtam már a magamét. Tessék tehát nekem elhinni, hogy a miniszteri tájékoztatóban egyáltalán nem volt sok a „*de*". Sőt, több is lehetett volna, hogy ne a kereskedelem hátán csattanjon az ostor olyankor is, amikor azt más érdemelné meg.

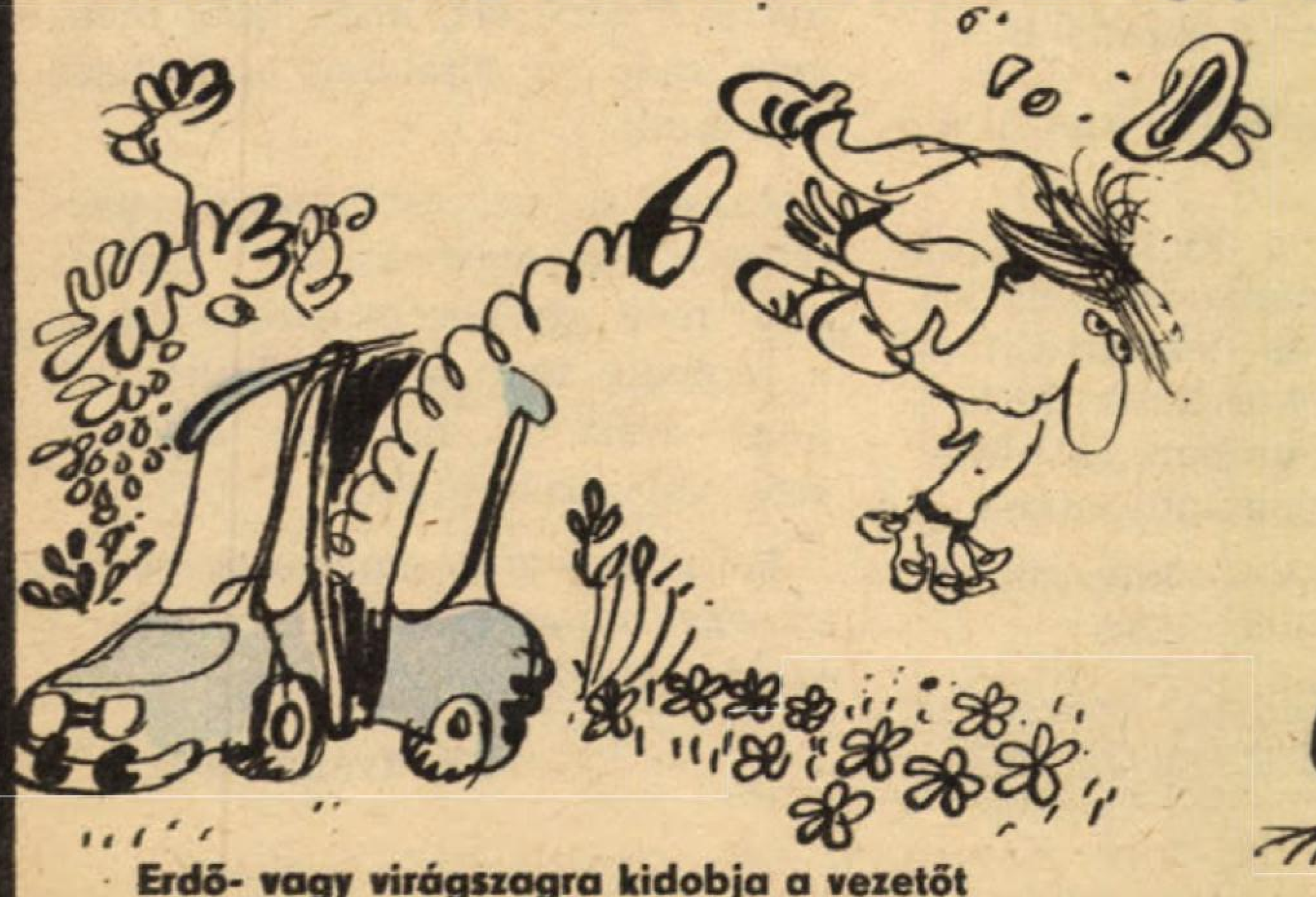
Arra is fel kellene figyelni, hogy a lakosság, mint vásárló, elsősorban a boltokban találkozik a politikával. Nem árt, ha tájékozott arról is, hogy mi mindenféle húzódik meg a miniszteri „*de*" mögött. És az sem árt, ha a miniszter nemcsak őszinte, de jó diplomata is.

Földes György

MINDENKI ISKOLÁJA

SAJDIK FERENC ROVATA

EGÉSZSÉGÜNKRE HASZNOS AUTÓK

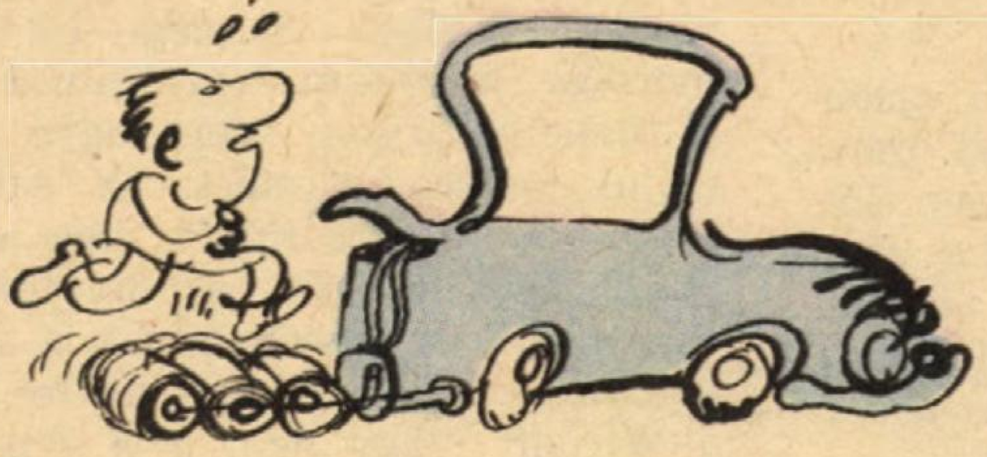

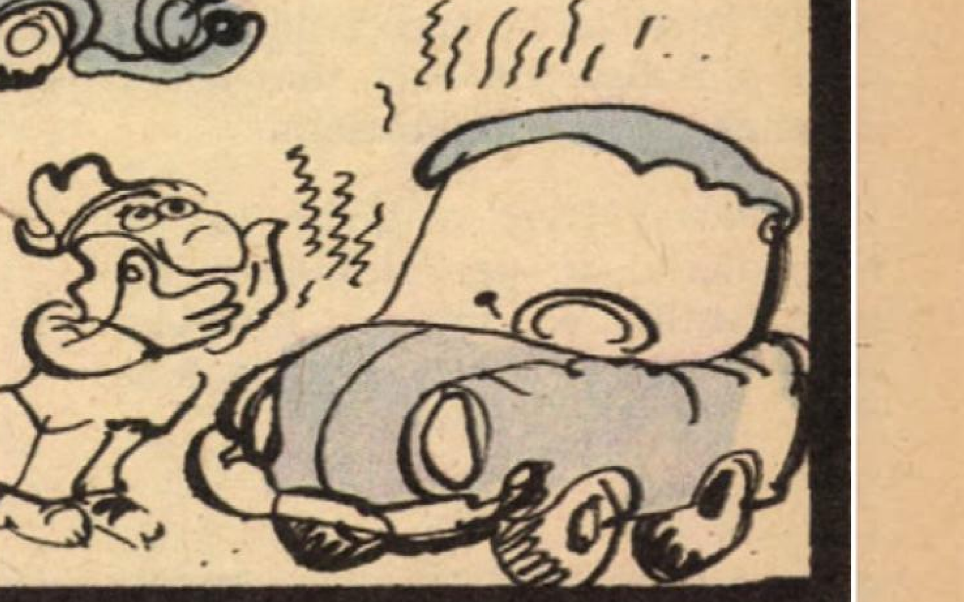
Erdő- vagy virágszagra kidobja a vezetőt

Tespedésgátló állóhelyes autó

3 kilométer lefutása hozza működésbe az indítómotort

Pálpusztai szagú kocsi, csak a legszükségesebb időt töltjük benne.

HÍREK NŐKRŐL

Fülöp György rajzai

– Félek, öregem. A feleségemnek vadászengedélye van!

– Szép kis egyenjogúság. Női révész már van, de hol a női tengernagy?

– A szoboralapra, Józsikám . . .

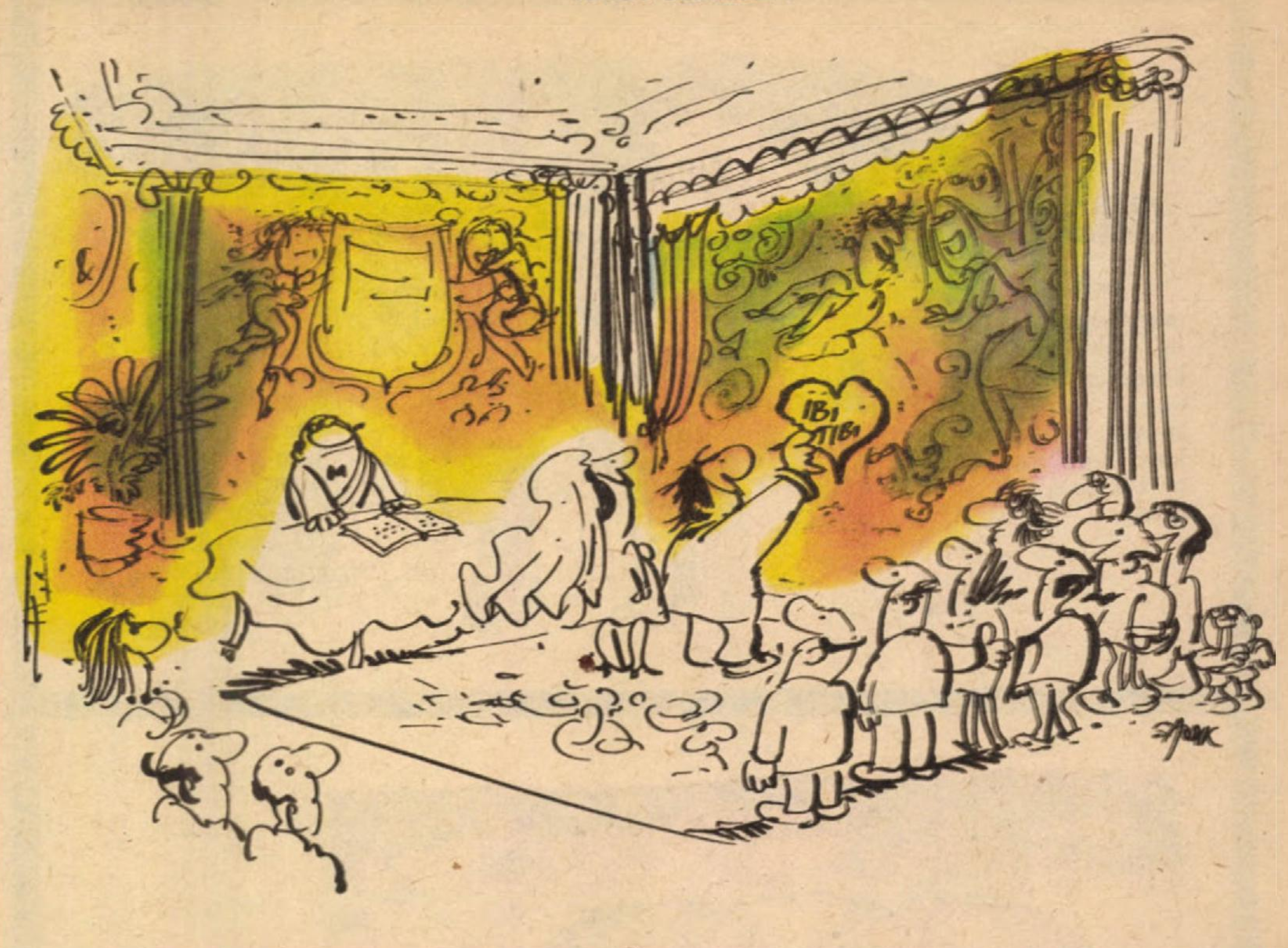
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

A professzor az egészséges táplálkozásról tart előadást és megkérdi:

— Mi a legveszedelmesebb táplálék?

— Természetesen az esküvői torta — válaszolja az egyik tanítvány.

NAGY SZERELEM

az építészek védelmében

Sokan megbírálták a Vigadó építészeit, mert az újonnan felépített Vigadó hangversenyterme sokkal kisebb lesz, mint volt, pedig néhány évvel ezelőtt még azt nyilatkozták: ez lesz Magyarország legnagyobb hangversenyterme!

Ugyanez a helyzet a Gellért-fürdővel is. Újjáépítik, szebb lesz, mint volt — de kisebb.

Mi ennek az oka?

Én tudom. Ez kérem szépen valami misztikus dolog. Gyerekkoromban mindent szétszedtem, ami a kezembe került. Többi között egy ébresztőórát is. Aztán, amikor összeraktam a vekkert: kisebb lett. Néhány kerék, csavar, izé, már nem fért bele. Maradt vagy egy negyedkiló alkatrészem. Kisebb lett az óra? Lehet. Noha kívülről nem látszott kisebbnek.

Talán az is idegesített, hogy munka közben állandóan beszéltek:

— Mi az istennek kellett ezt szétszedni? Fogadjunk, hogy nem fogod tudni összerakni . . . Mit fog szólni az apád, ha megtudja?

Más példa:

A könyvespolc-rendezésnél is titokzatos erők működnek közre. Teszem azt, leemelek ötven könyvet a polcról, aztán visszateszem a leporolt könyveket. Mennyi fér el a polcon? Negyvenöt darab. Hogy miért? Fogalmam sincs. A polc ugyanolyan hosszú, a könyvek ugyanolyan vastagok. Talán azért nem sikerül soha ugyanannyi könyvet visszatenni a polcra, mert a családom tagjai állandóan beleszólnak a munkámba:

— Kíváncsi vagyok, hogy mikor lesz kész? Miért pont most kell ezt csinálnod? Miért épp ennél a polcnál kezdted el a portörlést?

Épületet még nem építettem újjá, pedig nagyon szeretnék. Istenkém, ha egyszer szétszedhetnék egy házat, aztán újra összerakhatnám. Egészen biztosan kimaradna belőle ez-az. Nem férne bele, mondjuk, egy lépcsőház vagy egy terem és egészen biztosan kisebb lenne: a tizenkét lakó közül csak nyolc költözhetne vissza. De tehetnék én erről? Nem. Az újjáépítésnél titokzatos, ismeretlen, metafizikus erők működnek, vagyis természetfeletti erők, amelyeknek megmagyarázása a metafizikusok dolga. Vagy a misztikával foglalkozó filozófusoké.

Visszatérve a Vigadóhoz és a Gellért-fürdőhöz. Tervezési hiba történt?

Nem.

Az építészek nem ezt akarták. Valahogy összement az épület és a fürdő. Nem kívülről, hanem belülről, pedig belülről is éppen olyan nagy, csak kisebb. Ugyanaz történt velük, mint velem, amikor a vekkert szedtem szét és amikor a könyvespolcomat rendeztem. Képzelem, mit kap ilyenkor az építész a mamájától:

— Ugye mondtam, büdös kölyök, hogy ne nyúlj hozzá!

Mire a papa:

— Hogy mennyi baj van ezzel a gyerekkel! Miért kell neked mindent szétszedned? Na tessék! Hatszáz szék már nem fért bele a hangversenyterembe! Micsoda? A fürdőt is szétszedted? Na, most jól nézünk ki. Ezt sose fogod tudni összerakni . . . Ha egyetlen fürdőző is kimarad kapsz két akkora pofont!

Mire az építész-gyerek bőgve:

— Én csak . . . Én csak . . . Én jót akartam . . .

— Ha ezt az újságíró bácsik megtudják! Akkor aztán megnézheted magad!

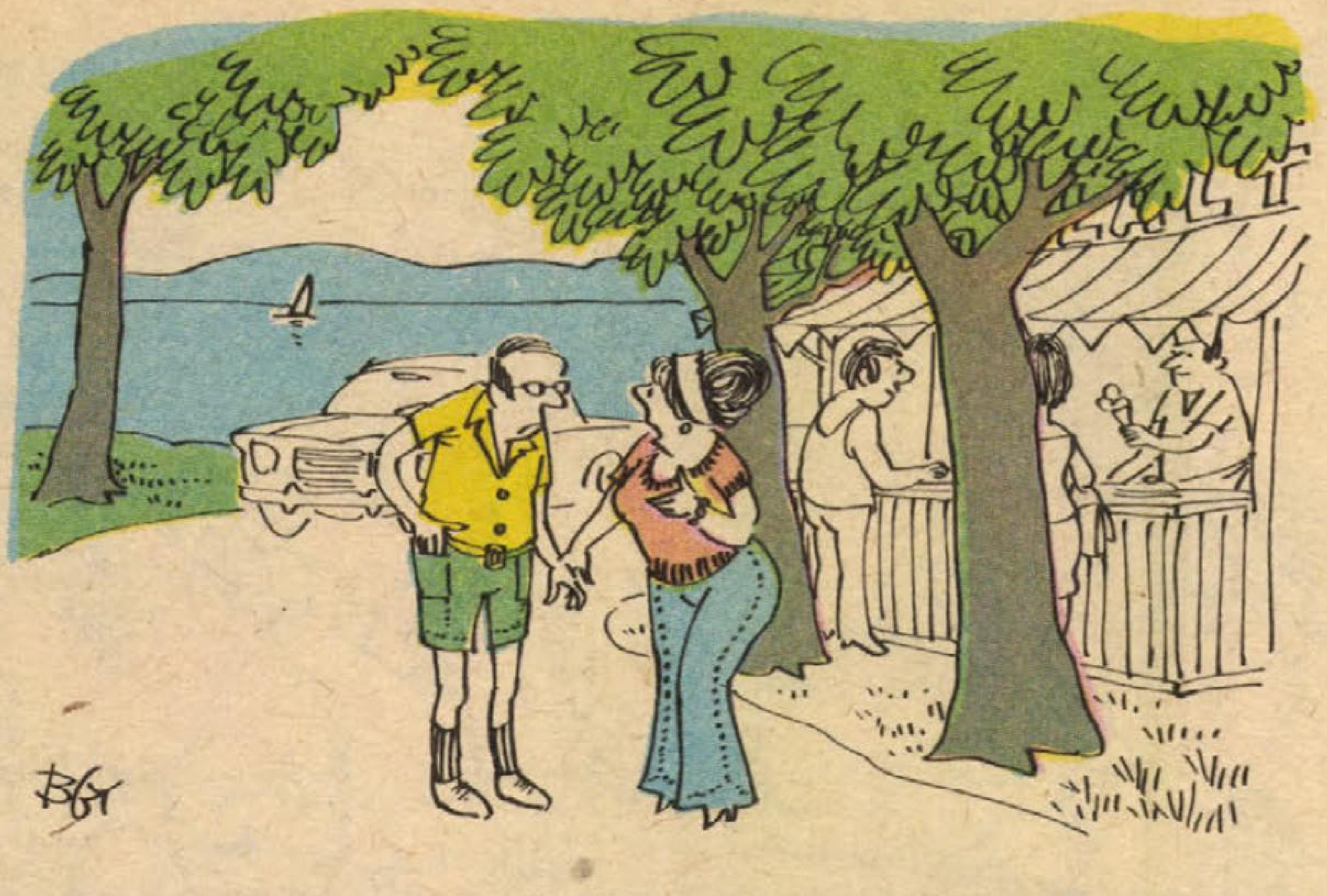
Ezt a cikket az építészek védelmében írtam. Tessék elhinni: erről ők nem tehetnek.

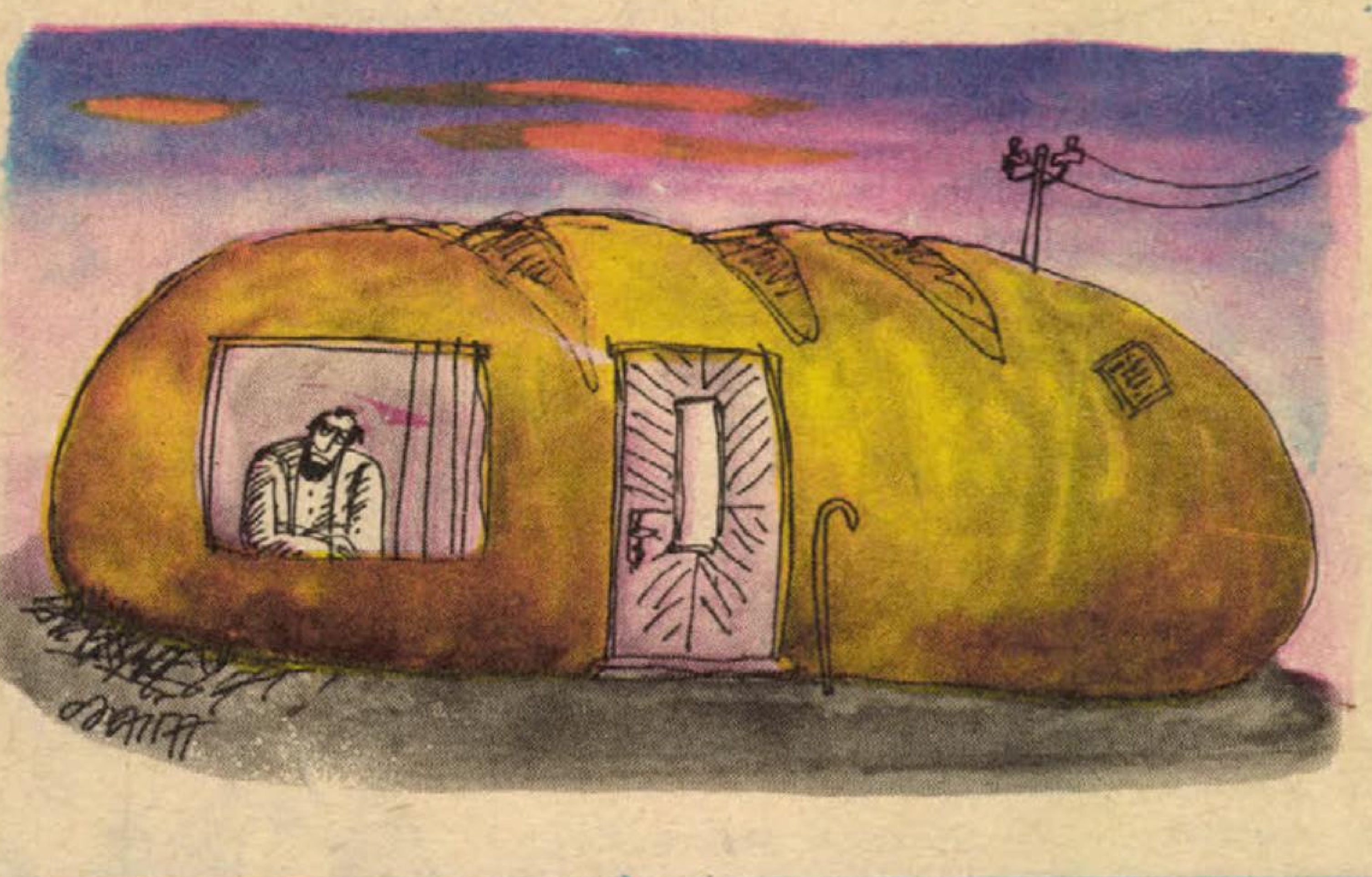
Ők jót akartak . . .

Mikes György

SZABADSÁGON

– Próbálj megnyugodni, két hét kevés ahhoz, hogy észrevegyék, hogy nem vagy néikülözhetetlen.

ÉLETJÁRADÉK

A KÜLFÖLDI

A magyar turista külföldön nehezen jön ki a pénzéből. Ennek nem csupán a valutakeret szűkössége az oka, hanem a külföldi utazás okozta különleges lelkiállapot is. Mondjunk egy példát.

Barátunk elindult külföldi útjára. Bőröndjében és kézitáskájában az utazás minden kelléke együtt volt. A kiutalt valutakereten kívül a hazai cigaretta, hogy ne kelljen pénzt kiadni füstölnivalóért, a hazai cseresznyepálinka, hogy ne kelljen italra költeni, a hazai harapnivaló, hogy ne kelljen vendéglőbe mennie.

Ám az első idegen városban, az első vendéglő szokatlanul vonzó cégtáblája furcsa változást idézett elő benne. Nem tudom, észrevették-e már, de az idegen nyelvű cégtábla sokkal hívogatóbb, mint a magyar. Be is tért, ételt, italt rendelt, élvezte az új ízeket. Az egészért nem is kellett olyan sokat fizetni, a zsebében lapuló valutaösszeghez képest.

Legalábbis így érezte akkor, mert nem tudom, ezt is megfigyelték-e már, de külföldön az ember a pénzt eleinte babszemeknek nézi. Mindenféle őrék, bőrék, centavosok, piculkák, apró, haszontalan, színes üveggyöngyök. Ki veszi ezeket komolyan?

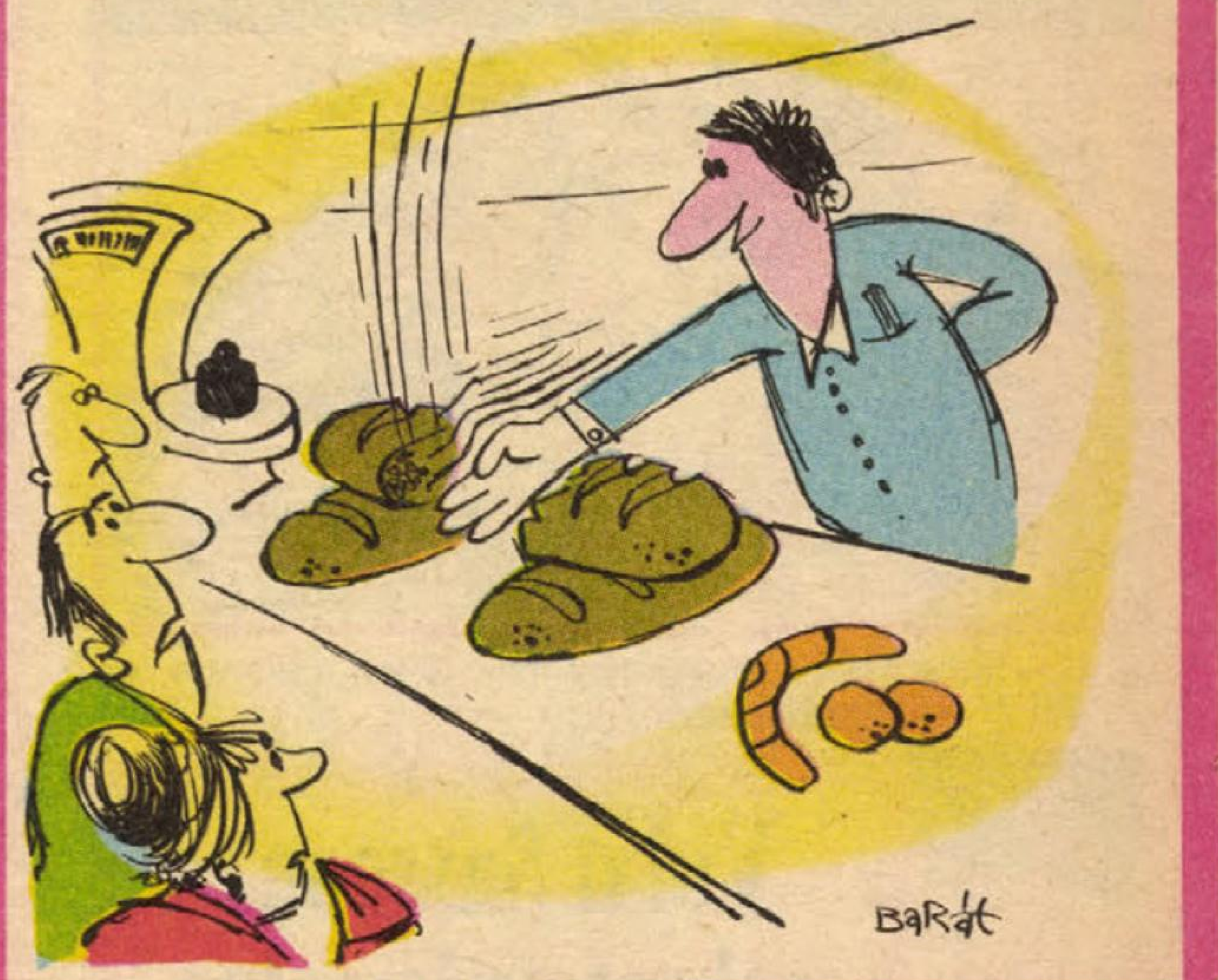
Barátunk is így volt vele. Eleinte csak azokat a bankjegyeket vette valamibe, amikre ezresek, meg százasok voltak nyomtatva. Gondtalanul betért ide-oda, letelepedett a teraszokra.

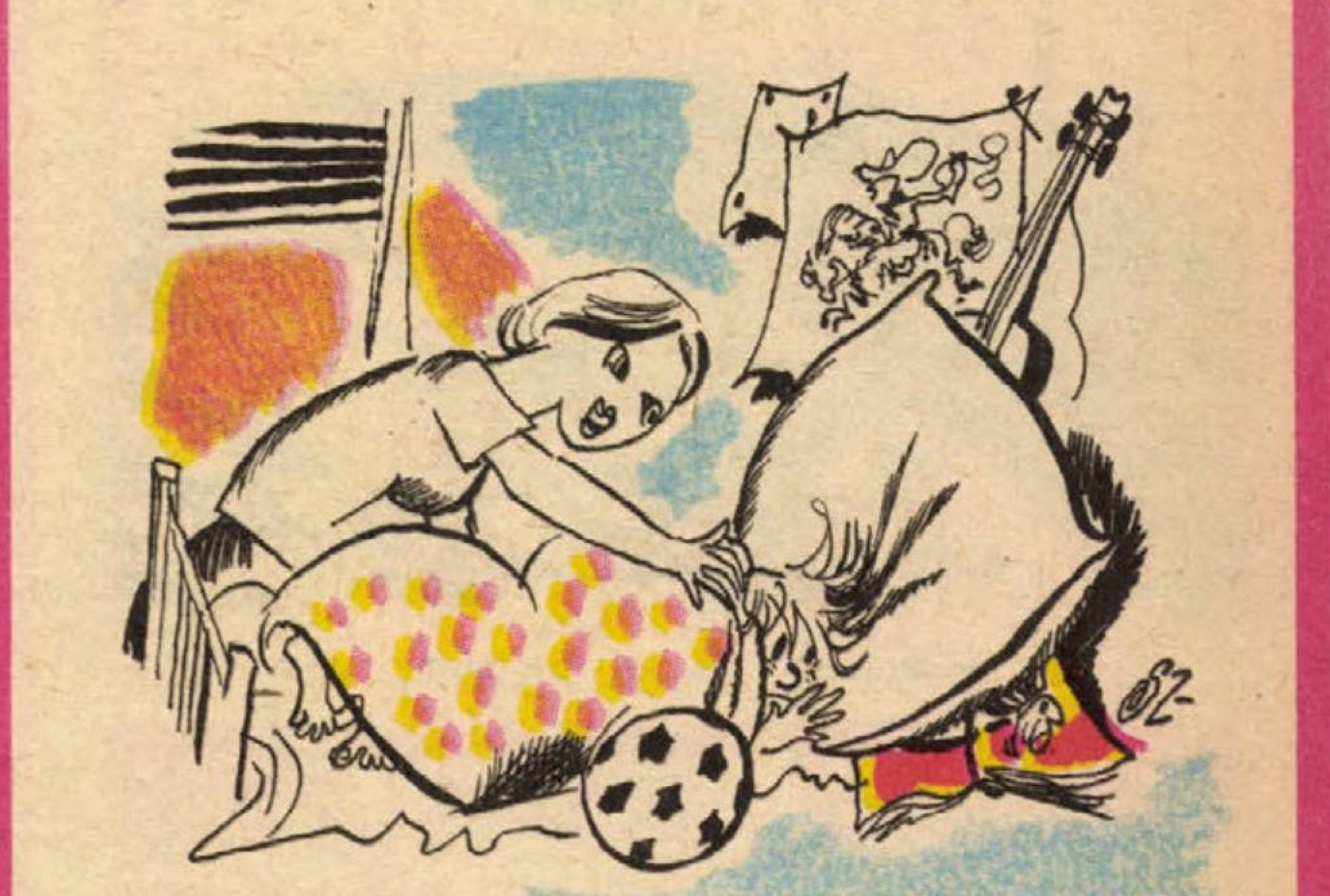
Megvetően gondolt a bőröndjében lapuló szalámira, pálinkára, a hazulról hozott torokkaparó cigarettára.

Csak akkor kezdett észbekapni, amikor elfogytak az ezresek, aztán a százasok, és csak néhány tízes bankó maradt a pénztárcában. Mikor az utolsó tízest is felváltotta, akkor fedezte fel, hogy ebben az országban váltópénz is

EDZETT IFJÚSÁG

VICCLAPBA IS ROSSZ

– Kelj fel, kezdődik a tanítás!

ZSÖLLYE

Németh Marika és Marik Péter vidéki turnén vett részt. Kétrészes önálló operett-műsoruk időtartama kb. másfél óra volt. Az egyik falu művelődési házának igazgatója, alighogy megérkeztek, besietett az öltözőjükbe.

— Kérem, nekem csak egy kívánságom van! A műsornak legalább két óra hosszúságúnak kell lennie, mert nálunk a közönség így szokta meg!

Marika már tiltakozni akart, de Marik leintette.

— Meglesz, igazgató elvtárs... ahogy óhajtja!

Amikor az igazgató távozott, Marika kétségbeesetten fordult a férjéhez, úgy is, mint partneréhez.

— Hogyan ígérhettél ilyet?... Nem is hoztunk több kottát magunkkal, csak annyit, amennyi a másfél órához kell!

Marik legyintett.

— Nem kell többet énekelni, csak hosszabban!... A gyors számokat lassan énekeljük, a lassúakat pedig még lassabban!...

Így is történt. Az előadás végén az igazgató lelkendezve gratulált.

— Nagyszerű volt! A műsoruk olyan hosszú volt, amilyennek elképzeltük, a közönség igen elégedett!

Marika mosolyogva bólintott.

— Hát igen. A közönségnek *nyújtani* kell valamit!...

*

Kaló Flórián, a József Attila Színház művésze, az utóbbi években több sikeres színpadi művet és televíziós játékot írt. A napokban bejelentette, hogy új vígjátékot írt és már be is küldte egyik színházunkhoz, de azt nem akarta elárulni, hogy hová? Az öltözőben erre elkezdődött az ugratás. Bodrogi Gyula és Fülöp Zsigmond vitték a szót.

Bodrogi: Én úgy hallottam, hogy Flóri a Nemzeti Színháznak küldte el

a darabját, és már el is fogadták!

Fülöp: Óriási! A múlt héten lett kész vele, és máris elfogadták?

Bodrogi: Elfogadták bizony! Igaz, hogy egyelőre még csak a postán, amikor ajánlottan feladta a kéziratot!

*

Szabadtéri színpadunkon próbálják az egyik nyári újdonságot. Az egyik művész sehogy nem tudja megtalálni a figuráját, és módfelett unalmasan alakítja a szerepét. Ráadásul állandóan kérdésekkel zaklatja a rendezőt.

— Kérlek, jó, hogyha itt így mondom?... Kérlek, jó, hogyha itt így csinálom?...

A rendező kezdi elveszíteni a türelmét.

— Ne kérdezz annyit, hanem mondd és csináld... de jól!

A színész végigjátssza a jelenetet, de mielőtt távozna a színpadról, ismét a rendezőhöz fordul.

— Te szerinted, hogy menjek ki a jelenet végén a színpadról?

A rendező borús arccal válaszol.

— Lábujjhegyen!... Mindenképpen lábujjhegyen!

A művész meglepve fogadja a különleges instrukciót.

— Miért lábujjhegyen?

A rendező nem késlekedik a válasszal.

— Nehogy a közönség felébredjen!...

*

A Fészek Klub eszpresszójában lóversenyről folyik a vita. Az ismert kupléíró arról tart előadást, hogy nem helyes a favoritra játszás.

Egyszerre csak megszólal Csurka László, aki szenvedélyes lóverseny-látogató és -szakértő.

— Csodálom, hogy éppen te ellenzed a favoritra játszást, mikor te magad is favorit vagy! Legalábbis itt az eszpresszóban. Elsőnek jössz be, de nem fizetsz!...

Rátonyi Róbert

PÉN...

van. Kirakta maga elé a kis fémkavicsokat, hogy közelebbről megismerkedjen velük. Dialatittasan álapította meg, hogy még egy csomó piculkája van. Szárított halat és néhány zsemlét vásárolt rajta.

Aztán az aprópénz is elfogyott, és ekkor került sor

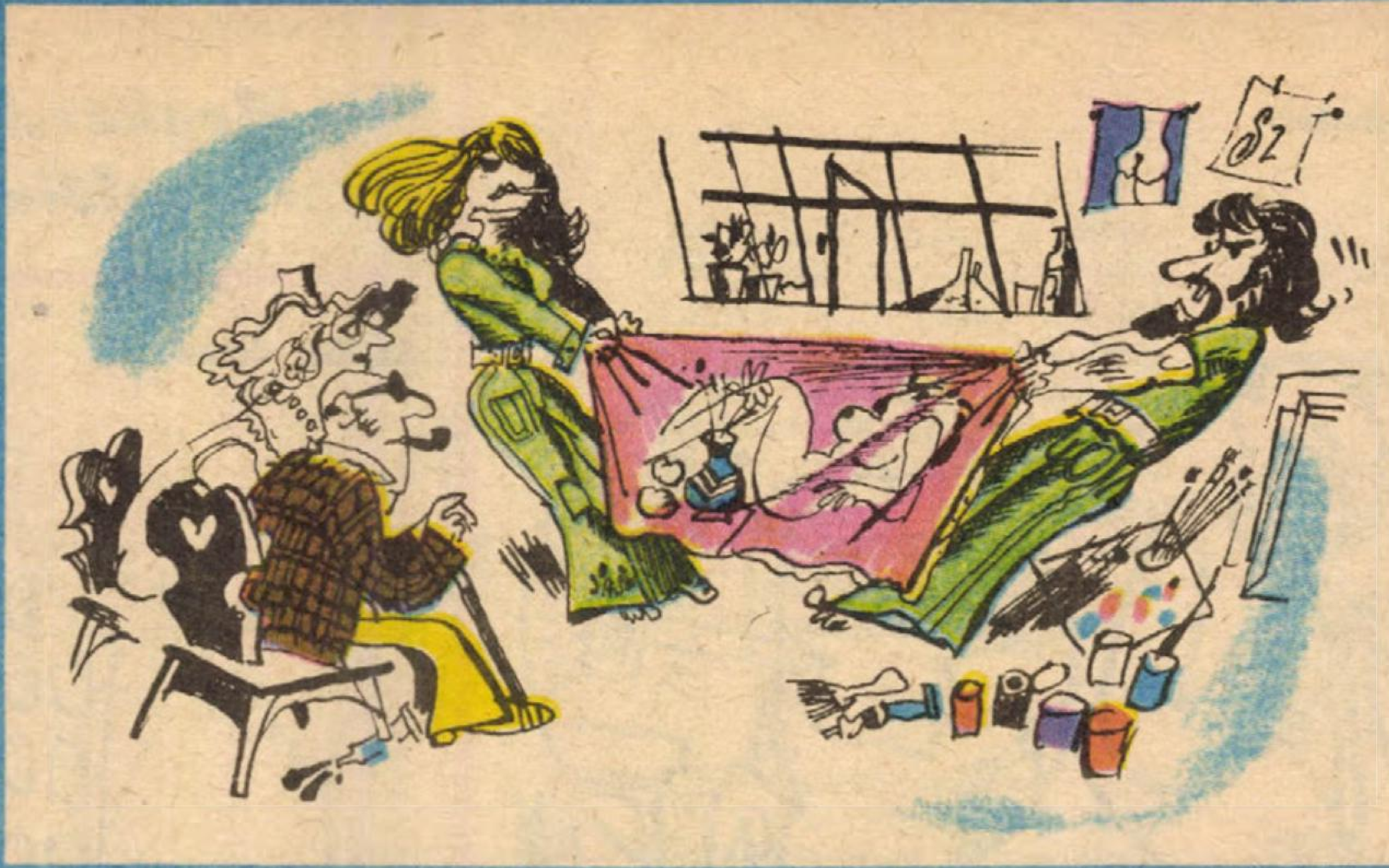
a drága, jó magyar szalámira, az áldott Mackósajtra, meg a cseresznyepálinkára. Arra azért még mindig nem vetemedett, hogy a májkonzervet is kinyissa.

Csak később került rá a sor. Egy tengerparti halászfaluban történt, a teraszokon a vendégek a késő délutáni napfényben sütkéreztek, halat ettek, meg vörös bort ittak. Barátunk letelepedett egy padra, nájlon zacskójából elővett egy májkonzervet, és a bicskájával az utolsó szemig kikaparta, azután rágyújtott egy jóízű Fecskére.

Már csak három napja volt hátra a hazaérkezésig. Boldogsága határtalan volt, amikor a bőröndje alján felfedezett egy teljesen őszszelapított főtt tojást és két hazai száraz zsemlyét. Egy napig ezen élt, majd felült a vonatra. Hosszú, nehéz utazás várt rá. A francia—olasz határon már nem bírta tovább, megette a nadrágszíját, és alaposan meghúzta az aftershave-es üveget. A borotválkozás utáni illatosítótól egészen jó kedve kerekedett. Svájcban került sor a nyakkendőjére, meg a strandpapucsára. Ausztriában már reménytelennek látszott a helyzet, de két pár zokni bekebelezésével ezen a krízisen is túljutott.

Győrnél szerencséje volt. Egy jólelkű nénike került melléje, aki megkínálta frissen sült, porhanyós rántott csirkével. A legjobbkor történt, mert barátunk már nagyon méregette a jegyvizsgáló kalauzt. Jóhúsú, porhanyós kalauz volt.

Novobáczky Sándor

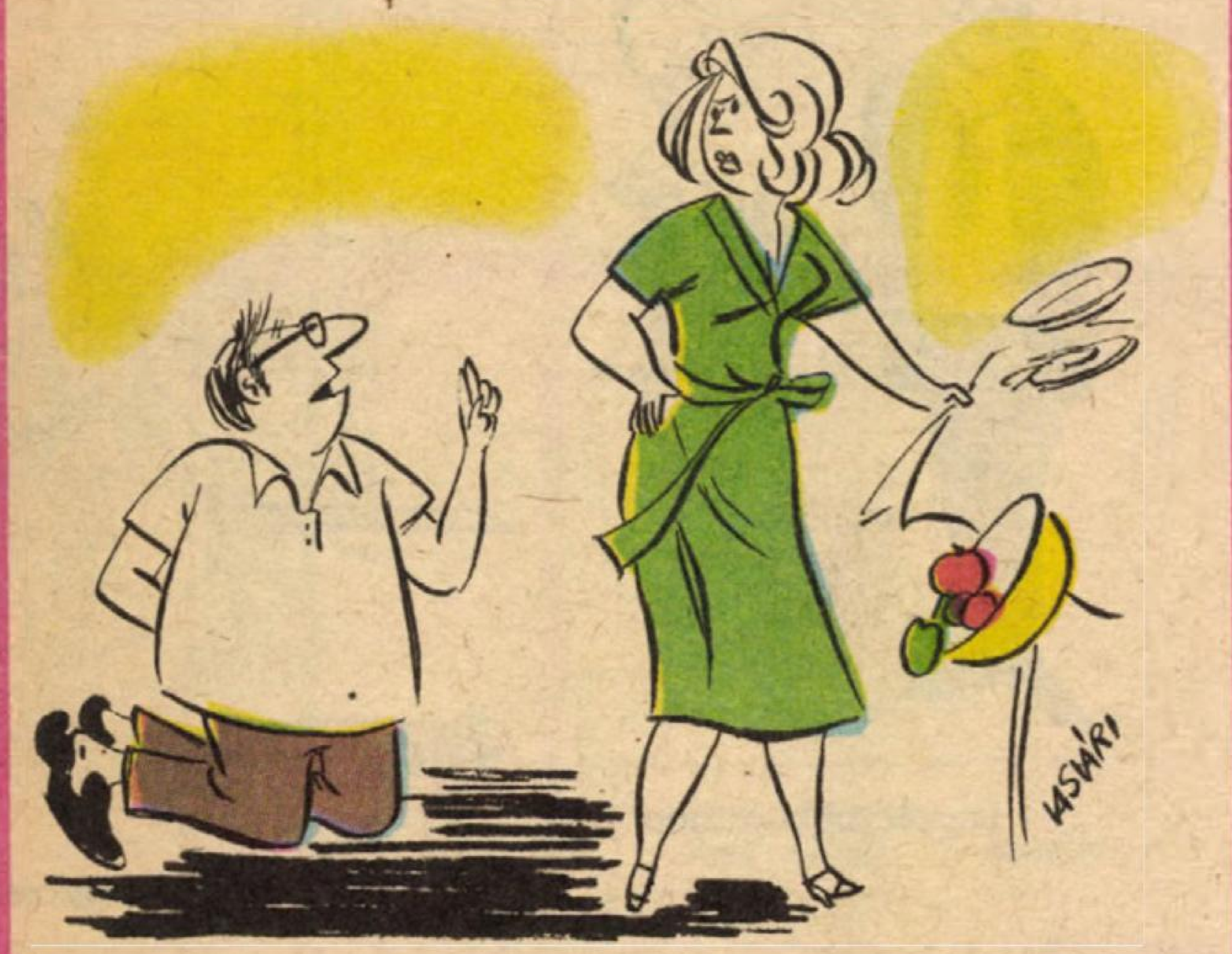
MŰ-VÁSÁRLÁS

– Uram, ez vászon, ezt nem tudja széttépni!

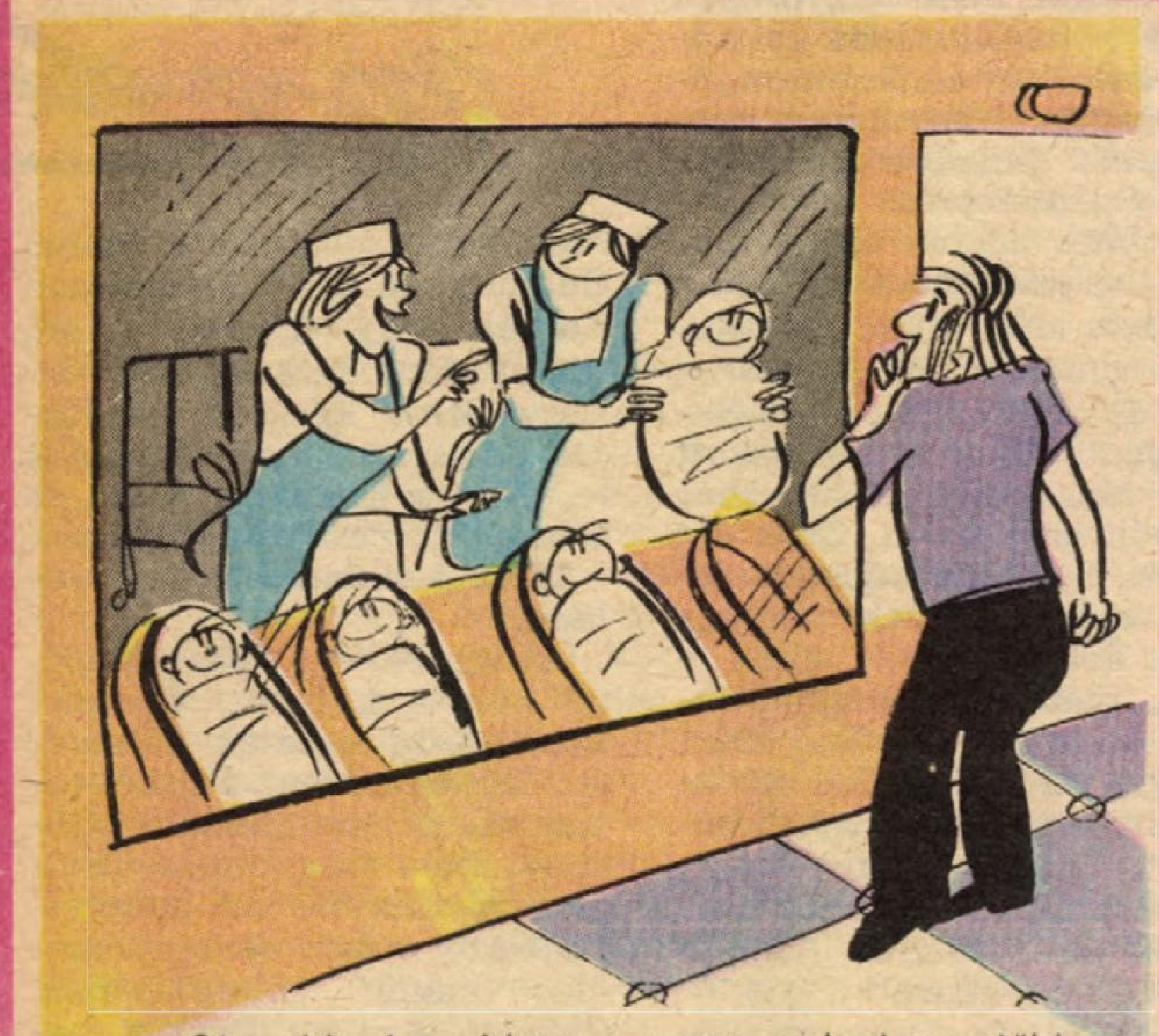
A BÁNYÁSZAT JÖVŐJE

IGAZI PAPUCS

– Megsértődhetek, drágám?

– Okosabb, ha ebben a nagy melegben előbb csak hármat mutatunk.

BETÖRÉS

Az utca alvégén sötét árny lopakodott, terepszínű reklámszatyorral a kezében. Az üzlet kirakatában nyolcvan hosszú nyakú és 16 üveg diabetikus szilvabefőtt várta a végzetet. Amikor a teliholdat eltakarta egy éjszakai fátyolfelhő, a csorba csavarhúzó útjára indult. Az emlékkönyv-lakat pattant, a hátsó bejárat kinyílt.

Gyufaszál lobbant a betörő kezében. A késői látogató megtapogatta a fagyasztott csirkéket. Aztán bevásárló kosarat vett a kezébe, s beletette, amit szeme-szája nem látott.

Öt doboz szardíniát, két csomag sajtos ostyát, egy üveg kristályvizet, nyolc pingponglabdát, tíz darab csokoládét, hat tubus mustárt, fél pár strandpapucsot, három gyufát és hat doboz füstszűrő nélküli cigarettát. Meg a pénztárgépből a húsz forint aprópénzt.

Azután, mint aki rosszul végezte dolgát, kisurrant. A sejtelmes éjszaka ismét eltakarta a Hold orcáját, az alvég macskájának árnya pedig az egérlyukat. Olyan csend volt, hogy csak a távoli neonfény hallatszott.

A terepszínű reklámszatyor és a gazdája elindult a fal mellett. És ment, és ment. Egészen ötven métert. A járőrkocsi pedig jött. Majd fékezett.

Kiderült, hogy váratlan találkozásról volt szó. A gyanú éjjel kettőkor felébredt. A borostás ember hiába mondta, hogy az al-

végi éjjel-nappali közértben járt, mert az hivatalosan háromnegyed nyolckor bezárt. Bezárták őt is.

Közben értesítették az üzletvezetőt. Aki ettől feldúlt volt. Azon nyomban feldúlta az üzletet, hogy megállapítsa a hiányt. Nem hiába. Mert hiány volt bőven. A kekszből is, a sajtból is, a túróból is, meg a ledugaszolt áruból is. Összesen 25 ezer forint.

Az üzletvezető volt olyan bátor, hogy kikérje magának a jegyzőkönyvet. Az ő praxisában ilyen nagyarányú betöréses lopás még nem fordult elő. Mondta is odabent, hogy szerinte a betörők öttonnás teherautóval jöhettek.

Mondták erre neki, hogy reklámszatyorral. És ami száznyolcvanhat forint, hetven fillér. Ettől az üzletvezető arca elsötétült, a tény pedig kivilágosodott. Valaki még többet lopott.

Aztán a bíróság bilincset tett az ügy végére. Az üzletvezetőt és 37 szarkabeli társát felgöngyölítették. A közért éjszakai látogatóját tíz évre, eltiltották a betörés gyakorlásától.

Ezzel a bűnügyi eset lezárult. Csakhogy este az alvégen ismét sötét lett, miközben az üzlet hátsó bejáratánál egy álomkép motozott. Igen, ő volt az, a betörő. Betört ide, betört oda, s rakott szatyrába öt-hat féle apróságot, amit odabent elszámolt. Aztán egy-egy üzletvezető is elszámolt, hogy ennyi hiány, meg annyi, de szegények nem tudtak többé csalni. A betörésekkel minden eltitkolt hiány kiderült, s az ellenőrzés így egyszerre leegyszerűsödött.

Ezért mondja a közmondás, hogy betörőből lesz a legjobb ellenőr?!

Tormai László

Megkérdeztük rajzolóinkat:

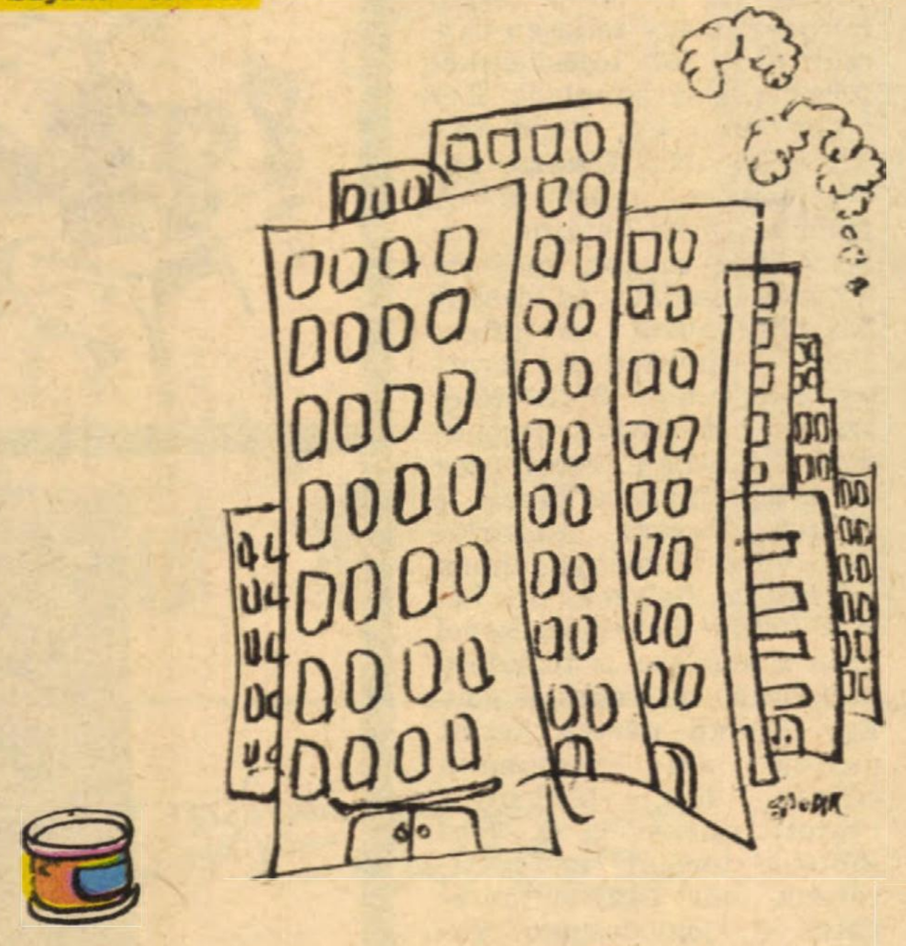
MI OLCSÓ, MI DRÁGA?

Hegedűs István:

– Olcsó: a szotyola. – Drága: a szotyola izotópja.

Sajdik Ferenc:

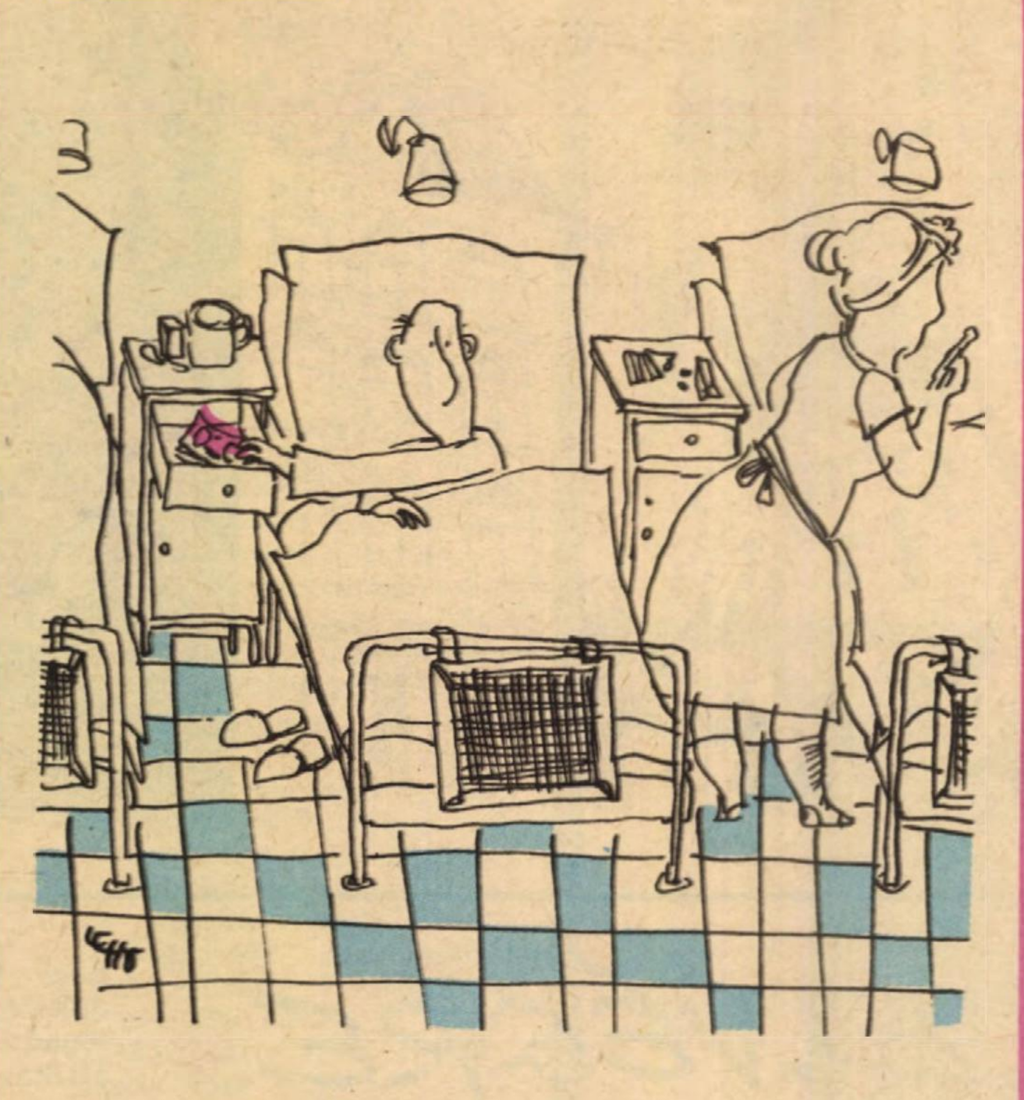
– Olcsó a konzerv, mert gyárilag készül. – Drága a lakás, mert gyárilag készül.

Szűr-Szabó József:

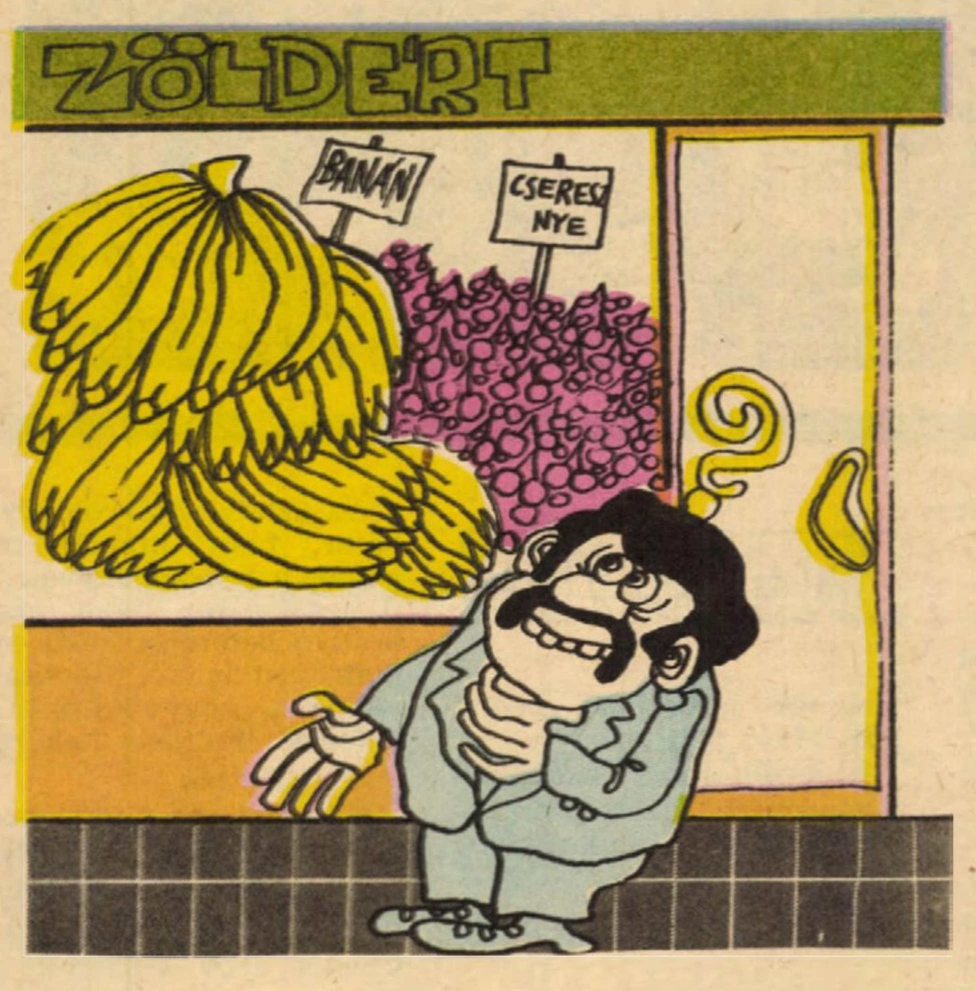
– Ezért legalább hat új könyvet kapok.

Lehoczki István:

– A legdrógább az egészség.

Fülöp György:

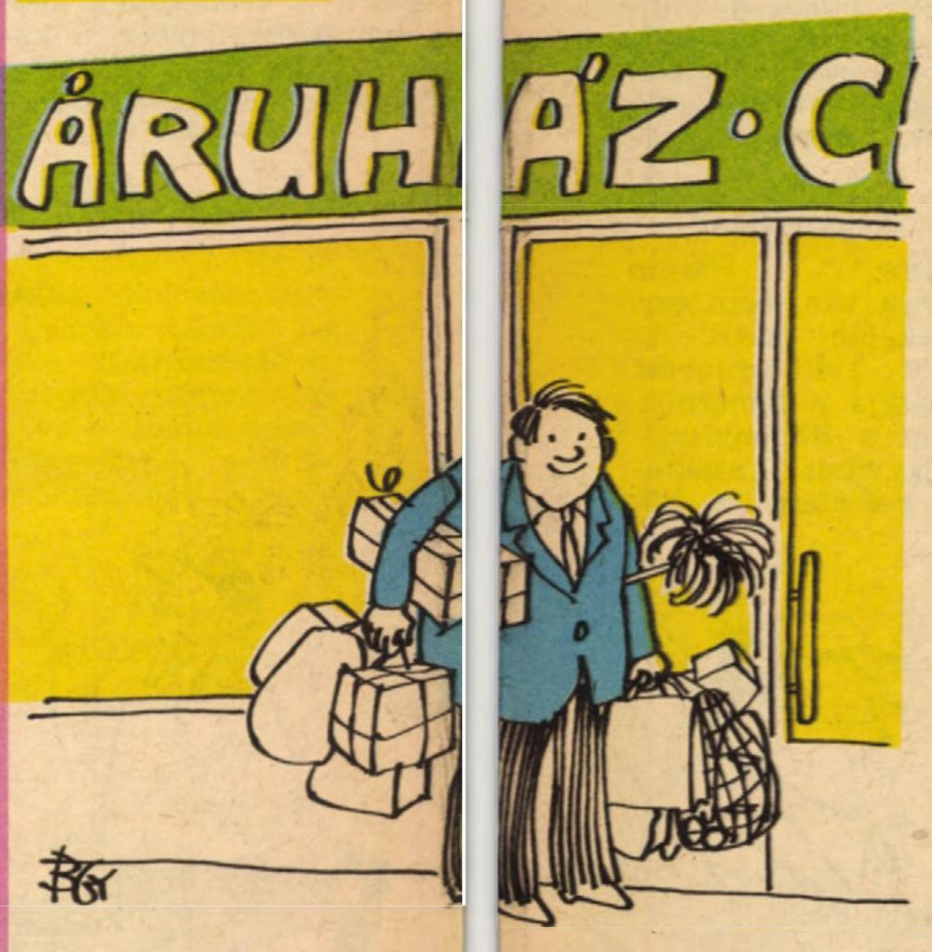
– Már magam sem tudom, a cseresznye drága, vagy a banán olcsó?

Vasvári Anna:

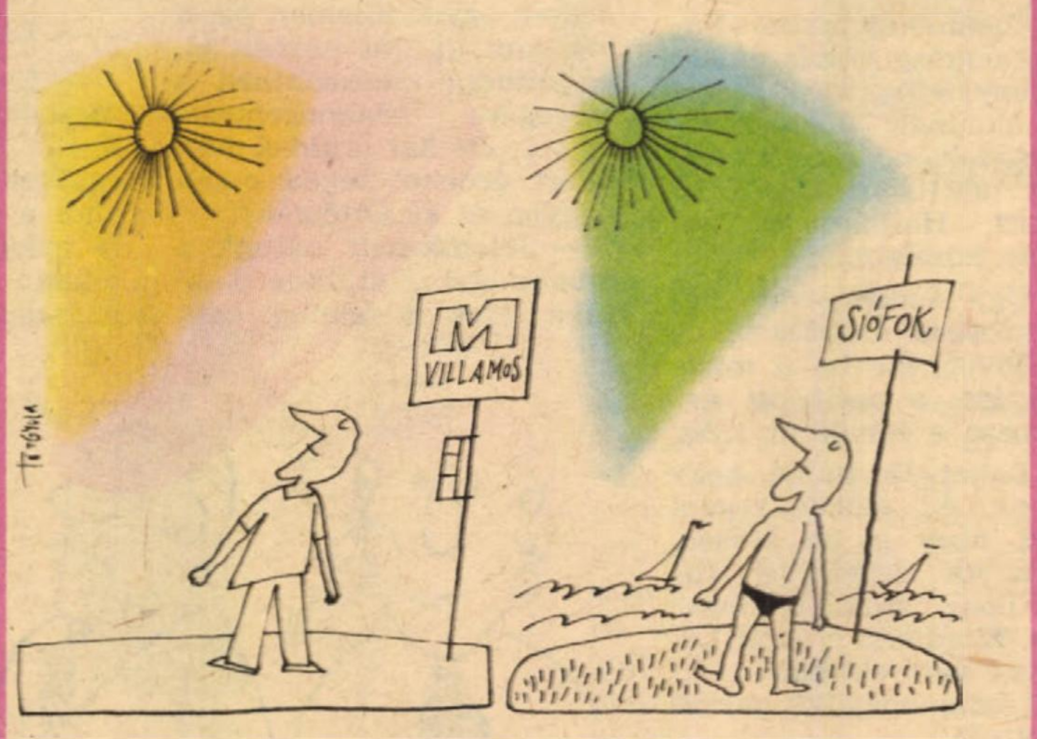
– Legdrágább vásárlás előtt – Legolcsóbb otthon

Brenner György:

– Fizetésnapon semmi sem drága.

Tót Gyula:

Ami olcsó: a napfény Ami drága: a napfény

TRIBÜN

Ralph Pitman, a Warriors új edzője 476 pontból álló listát állított össze arról, hogy mit nem szabad a játékosoknak. A dolognak híre járt, és nemsokára ahány csapat csak Pitmanékhoz látogatott, mind kölcsönkérte a listát.

A játékosok féltek, hogy elszalasztanak valamit.

*

Franz Beckenbauer New York-i bemutatkozását többféleképpen kommentálták. A leghitelesebb természetesen magának a Császárnak a véleménye:

— Akár így, akár úgy, itt annyit fizetnek, hogy azért egyszerre két poszton is játszhatnék a csapatban.

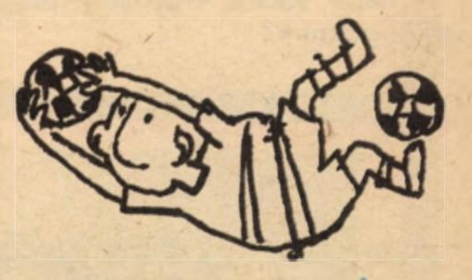

Még mondják, hogy most éljük a „csecsemősport" virágkorát. Szó sincs róla. Wimbledon női bajnokságát 1886-ban Charlotte Dood nyerte. Három héttel a tizenötödik születésnapja előtt. Ez ma is rekord, és egyelőre semmi kilátás arra, hogy megjavítsák. A wimbledoni torna alsó korhatára ugyanis már jó régen — tizenhat év.

*

Karl Strom, az amerikai profi kosárlabdázók főfoglalkozású játékvezetője mondta:

— A mienk az egyetlen foglalkozás, ahol a legnagyobb sikert a teljes csend jelenti.

Kaliforniában megalakult a „Muhammad Ali Atlétikai Klub". A nehézsúlyú világbajnok egy csomó fekete bőrű vágtázót gyűjtött maga köré, hogy majd vállalja ügyeik intézését. Már levelezést is kezdett Res Bürgerrel, az LC Zürich elnökével és felajánlotta, hogy az augusztusi nagy gálára átküldi a gyorslábú legényeket. Res Bürger válasza így hangzott:

— Elfogadom az ajánlatot. Egy feltétellel. Ha Ali is elindul száz méteren.

(p. p.)

TAKARÉKOSSÁG

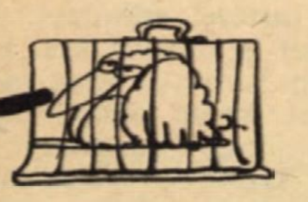
– Nem akart apu túlsúlyt fizetni ...

ÖRÖK SZERELEM

– A sírig imádlak, drágám, de siessünk, mert fél nyolcra mozijegyem van!

madár

Amikor özvegy Stirn Rezsőné megkapta a kénkövesdi beutalót, kiment a kis előtérbe és szózatot intézett a világhoz. Megállt a kanári kalitkája előtt és emelt hangon azt mondta:

— Na, lőttek neked, Maradszky, fejre állsz, akár a jancsiszeg. Én elmegyek, hogy büdös vízben áztassam a csontjaimat, ki lök neked egy szem kockacukrot, egy levél salátát? Stibrányi Béla talán, ez a két lábon járó hulladékveder? Ne számíts rá, madár. Stibrányi Béla lelopja az énekes koldus lábáról a zoknit, csakhogy féldecire teljen. Vagy Ómájer Aranka, ez a mindenki karácsonyfája, ez a karavánmatrac? Hiszen, ha egy csepp tisztesség lenne benne, már rég az Ecserin kelletné magát. Vagy Suliga Jenőben bízol? Könnyelműség, madár. Hiszen Suliga Jenő órákig kíséget fiatal anyákat az utcán, hátha elejtik a gyereket. Suliga Jenő vigyorogva nézné a haláltusádat és trágár dalokat énekelne agóniád láttán. Hiszen ezek nem emberek. Kupcihérek! Ripőkök! Cséritelepek!

Az előtér három ajtaja mögött fogcsikorgatva hallgatta az efféle szövegeket már kereken harminc éve Stibrányi Béla, Ómájer Aranka és Suliga Jenő. Honnét származott ez a homéroszi utálat, már egyikük sem tudta. Csak azt tudták, hogy szókincsben sosem mérkőzhetnek özvegy Stirn Rezsőnével, s ezért a tettek mezejére léptek. Stibrányi Béla fogpiszkálót szúrt özvegy Stirn Rezsőné csengőgombja mellé, a csengő beszorult, három hétig üvöltött egyfolytában. bele kellett őrülni. Ómájer Aranka apróra kigyakorolt csuklómozdulattal vágta be az előszobaajtót, ettől bezúdult özvegy Stibrányi Rezsőné kéményébe a korom. s ha csak naponta háromszor ismételte, már nem csapkodott hiába. Suliga Jenő nyári éjszakákon átnyúlt egy görbe bottal, könnyedén kiakasztotta özvegy Stirn Rezsőné rolettáját, az olyan robajjal szakadt le, mint a Siegfried-vonal és többé fel sem lehetett húzni.

Most azonban történt valami.

Ahogy özvegy Stirn Rezsőné kitette a lábát, ők hárman etetni kezdték a kanárit. Módszeresen. Szinte tudományos alapossággal. Stibrányi Béla megvette a „Belga húskanári" című ismeretterjesztő művet a Monománia kiadó gondozásában. Ómájer Aranka órákig beszélgetett Ruca nénivel, a pórpörci Vörös Lúdmáj tojatópásztorával, Suliga Jenő pedig füttyórákat vett Hacki Tamás dr. egyik tanítványától.

Miért tették? Ki tudja?

Semmi esetre sem azért, hogy a béke sárgarépaágát nyújtsák özvegy Stirn Rezsőné felé. Még csak azért sem, mintha sajnálták volna szegény éhező kis kanárit. Az ilyen sápadt-lágy érzések távol álltak tőlük, sokkal keményebb harcosok voltak mindhárman. Talán az utolsó adut akarták kisuhintani, hogy feladásra késztessék az ellenséget: íme, mi annyira mentünk elvetemültségünkben, hogy már a gonoszságunkra sem lehet számítani.

Volt ebben valami félelmetes.

A kanárit persze nem egyszerre etették. Nem is egymás szeme láttára. Özvegy Stirn Rezsőné madarával bevallottan jót tenni ... ez olyan lett volna, mintha a Kerekasztal valamelyik lovagja hirtelen ötletnek engedve gulyást főz Arthus király lovából. Lopva etettek. Stibrányi Béla éjfélkor bújt elő az ingaórából, mint Hamlet atyjának szelleme, egy marék kendermaggal. Ómájer Aranka hajnali háromkor ereszkedett alá alpesi köteleken a világítóudvarból, mint Fredda, a valkür, a foga között egy szál zellerzöldjével. Suliga Jenő pontosan délben szakadt le a fregoliról, mint Ikárosz, a zsebében egy zacskó „Husipipi" márkájú madárerőtápszerrel.

Vagyis nem volt a napnak perce, hogy valaki ne etette volna a kanárit. A kanárinak nehéz gyermekkora volt, most hát csodálkozott egy kicsit, de mindent megevett. Az eredmény nem maradt el. A kis madár, amely a kúra elején nem volt terebélyesebb egy kubai citromnál, csakhamar elérte egy közelkeleti grapefruit, majd egy dunántúli sárgadinnye méretét.

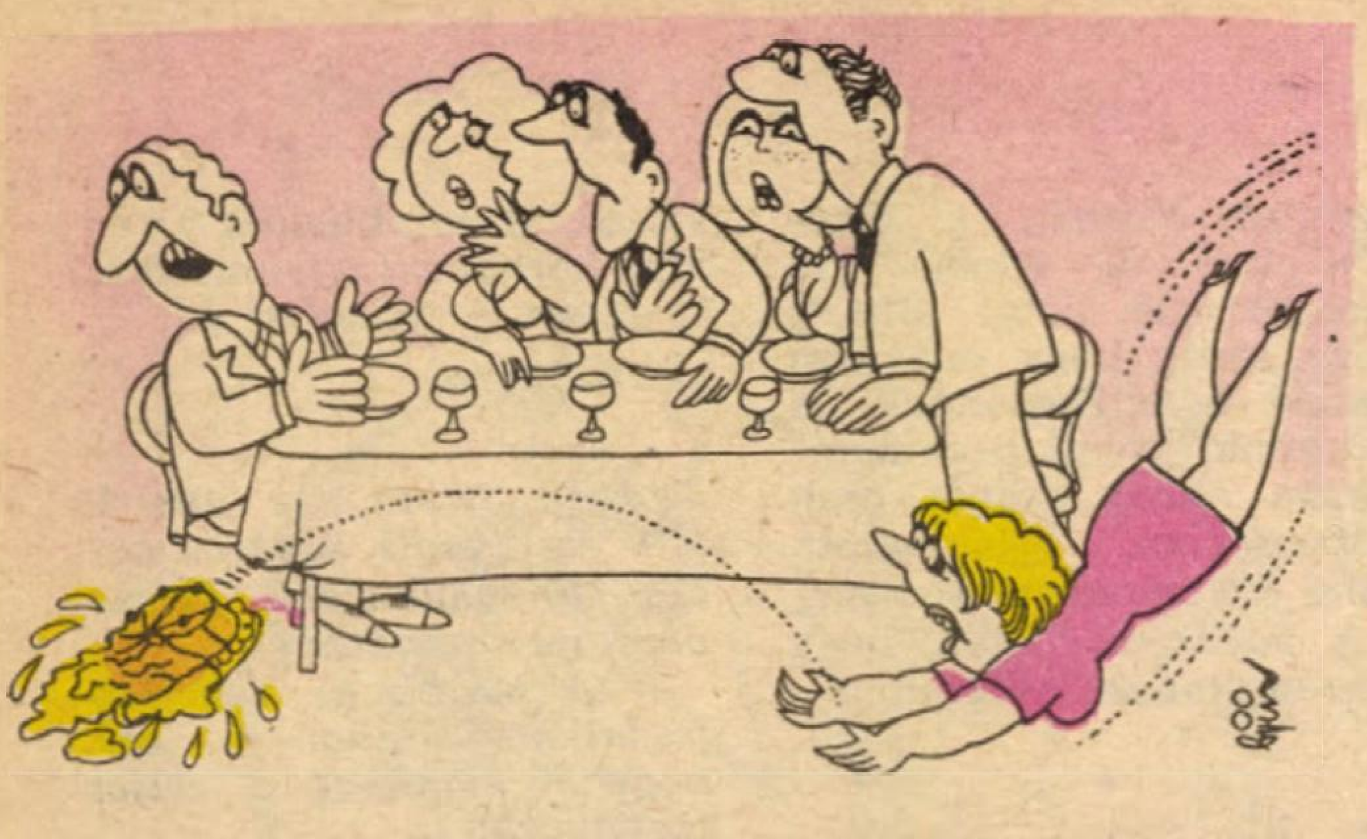
Amikor özvegy Stirn Rezsőné újra betoppant, a madár köröskörül kidagadt a kalitka drótjain. Letargikus képet vágott, mint a hipertóniások általában és üde trilla helyett sípolva lélegzett. Özvegy Stirn Rezsőné az égre emelte a kezét, majd a három ajtó felé fordulva, szózatot intézett a világhoz.

— Erről rájuk ismerek. Ahelyett, hogy egy pudvás kalarábét löknének neki. két hétig éheztetik, aztán felfújják a biciklipumpával. Kupcihérek! Ripőkök! Cséritelepek!

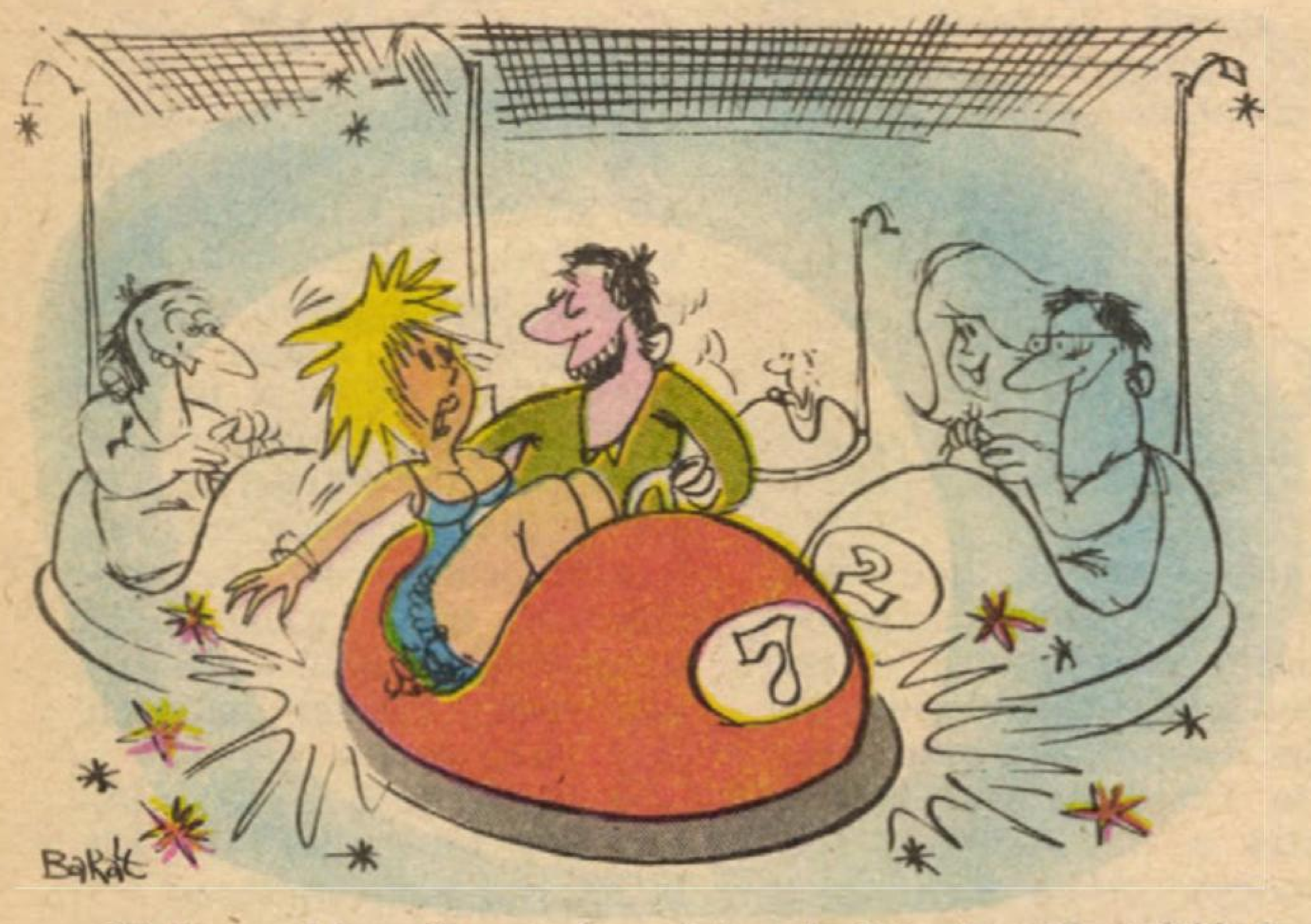
Az ajtók mögött fogak csikorogtak. Az éjszaka folyamán helyi jellegű csetepatékra került sor.

Peterdi Pál

BOSSZÚS FÉRJ

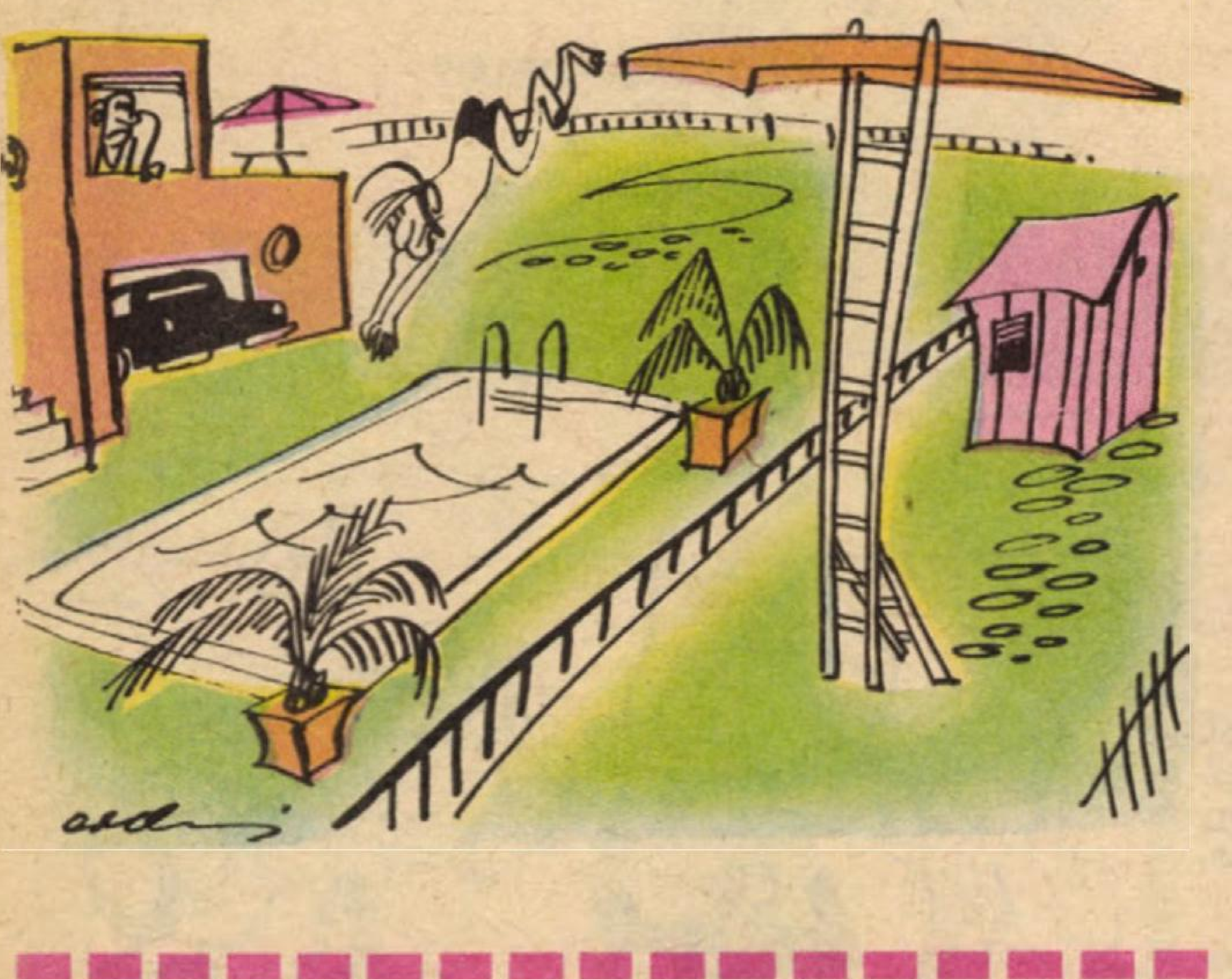

– Nem tudsz vigyázni, fiacskám?! Most mit adunk a vendégeknek?

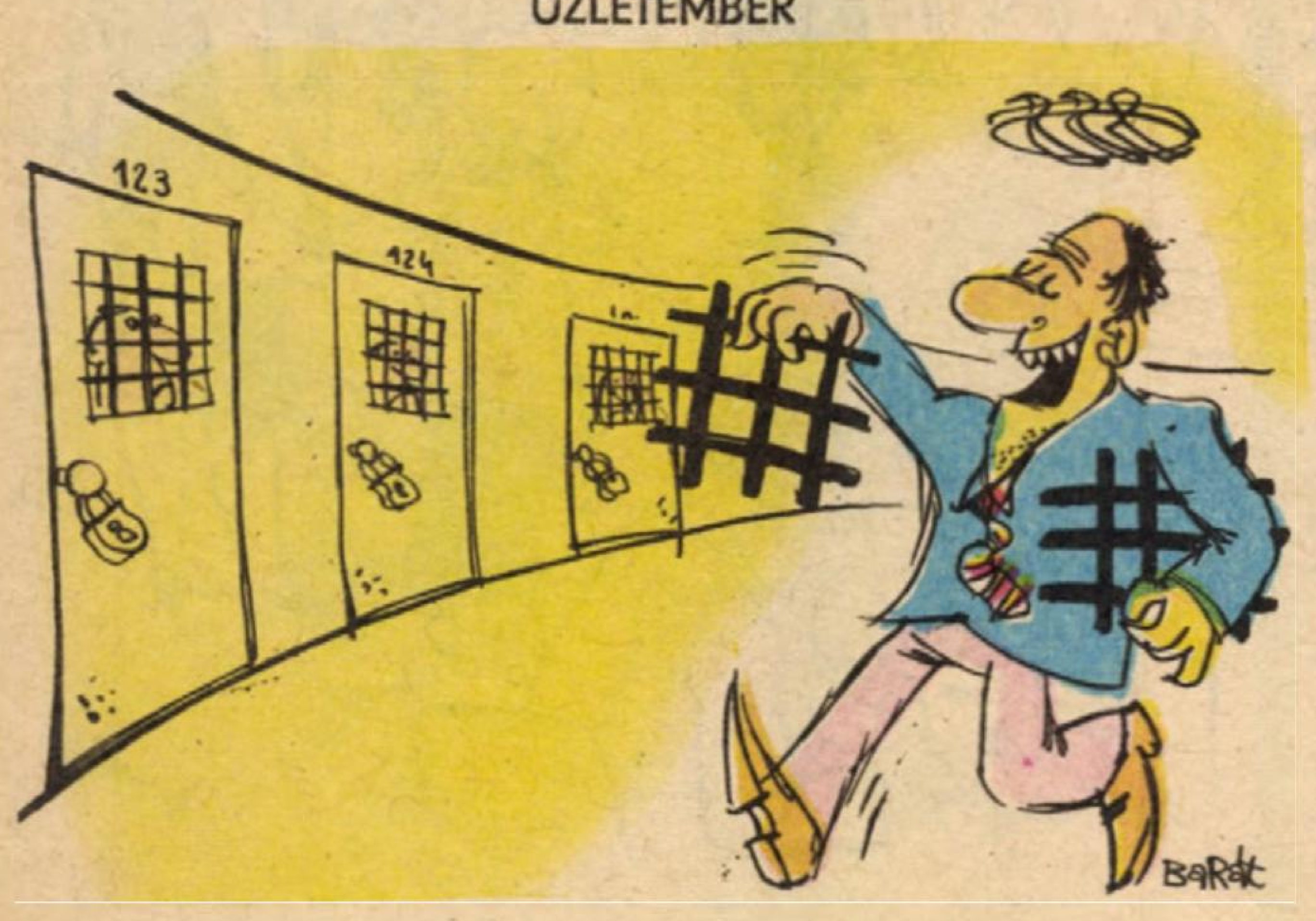

– Itt kevesebb a koccanás, mint a balatoni autósztrádán!

MAGÁNLAKSÉRTÉS

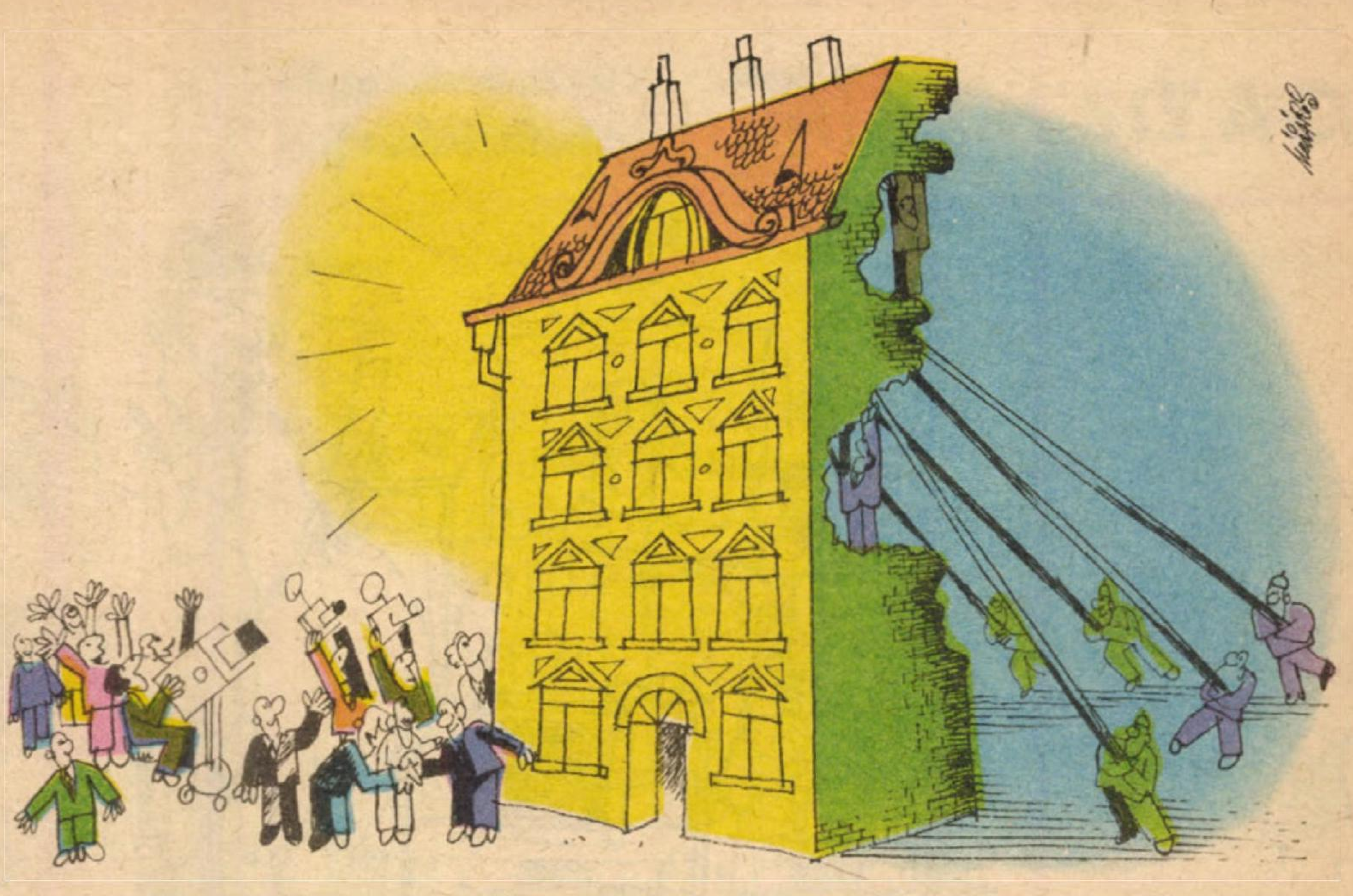

ÜZLETEMBER

– Térelválasztó rácsot tessék...

ELKÉSZÜLT A HOMLOKZATTATAROZÁS

ELVÉGRE

— Mondd, nem dolgozik nálatok véletlenül egy Öttömér Ottomár nevű vörös hajú bérelszámoló?

— Fogalmam sincs. Nálunk rengeteg bérelszámoló tevékenykedik, szép számmal akadnak köztük vörös hajúak, no meg az Öttömér név is meglehetősen gyakori. Hallhatnék róla valami közelebbit?

— Úgy tudom, van néhány furcsa szokása. Például lovon jár be a munkahelyére, a pacit ott garizsírozza a főbejárat előtt.

— Lehet. De tudod, hogy van ez. Az ember reggel rohan, hogy el ne késsen. A munka végeztével rohan, hogy mielőbb hazaérjen. Mindenki a saját kocsijával van elfoglalva, ki figyel oda, hogy ki parkol mellette?!

— De az csak föltűnt, hogy ennek az Öttömérnek hat füle van?

— Nem. Miért tűnt volna föl? Egy hatfülű embert nagyon könnyű összetéveszteni három kétfülűvel. Vagy két háromfülűvel. hat egyfülűvel, tudom is én... Meg aztán nálunk hajtani kell, mi nem érünk rá arra, hogy egymás füleit számolgassuk, egymás fizimiskáját bámuljuk.

— Nézd, ez az Öttömér Ottomár állítólag egy nagyon furcsa alak. Minden tanácskozáson gyűlésen, értekezleten fölszólal, méghozzá mindig más-más afrikai nyelv valamelyik dialektusában. Hol congálul, hol talbeleül, hol sonául. Az ilyesmi csak megüti az ember fülét, nem?

— Embere válogatja. Tőlem például értekezleten, gyűlésen, tanácskozáson beszélhet akárki akármilyen nyelven, akármilyen nyelvjárásban, ha az, amit mond, nem érinti közvetlenül az én munkámat, az én személyemet, vagy azt a kis csoportot a műszaki főosztályon, amelyben jómagam ügyködöm, akkor nekem egyik fülemen be, a másikon ki. Jól néznék ki, ha mindig mindenkinek a szövegére odakoncentrálnék... De hát áruld el már, miert érdekel téged olyan nagyon ez az Öttömér?

— Jelentkezett nálunk a munkaügyin, átjönne hozzánk. Meg is felelne, csak

a bérében nem tudtunk megállapodni. Azt mondja, hogy nálatok négyezer-kettő a fizetése, prémiummal fölmegy négy-hétre, nyelvpótlékként kap háromszázat, és ha átjönne, le kellene mondania egy másodállásáról, a Pigment Műveknél, ott ezerkettőt kapott...

— Ne is folytasd, tudom, hogy kiről van szó. Persze, az a kis piros tollú mókus, a hat fülével, a második emeleten. Hát ha éppen tudni akarod, a fizetése csakugyan négyezerkettő, most júniusban emelték, de csak azért, mert Kaláber Dezső nyugdíjba ment, és szétcincálták a béralapját. Ami a prémiumát illeti, megsúghatom, egyetlen egy alkalommal ment csak föl ötszáz forintra, tavaly októberben, véletlenül. Ugyanis rendszerint a háromszázat sem éri el. A nyelvpótlék meg tiszta mese, lehet, hogy tud majd róla produkálni egy papírt, de ne fogadjátok el, nálunk az afrikai dialektusokért egy vasat sem fizetnek, különösen egy bérelszámolónak. Neki nem sonául, tabeleül, vagy congául, kell fejtenie a béreket, hanem magyarul.

— És a másodállása?

— Először is. Három másodállása van, nem egy. Kettőt feketén csinál. Az egyiket a Tolltisztítóban, ahol a bátyja a főmérnök. A másikat a Redőnyfeszítőben: ügyviteli szaktanácsadó ezerötért, a nővérééknél. Ide a bökőt, hogy ha átmegy hozzátok, mind a hármat meg fogja tartani stikában. És még azt is tudnod kell róla, hogy havonta átlag még kétezret keres újságkihordással, meg vasárnap a Hétfői Hírekkel. Nem beszélve arról, hogy a nyári szabadsága alatt Balatonpécelen kisegít a sógornője halsütődéjében, az összesen fölmegy havonta minimum...

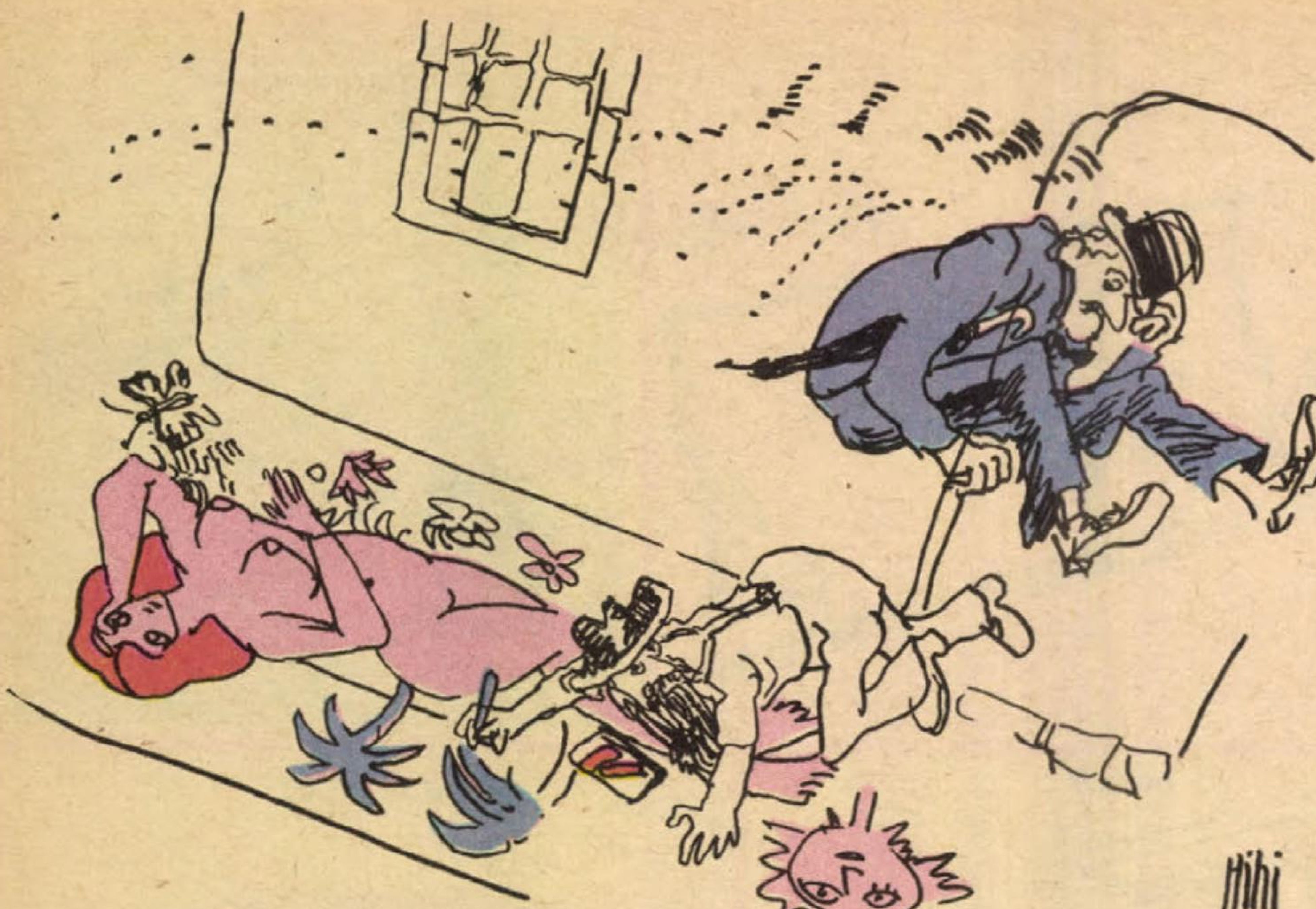
— Álljon meg a menet, ennyi nekem bőségesen elég. Most már csak azt áruld el, honnan tudsz ennyi mindent Öttömér Ottomár jövedelméről?

— Már bocsáss meg, miért az övéről?! Kérdezhetsz bárki mást. Elvégre kollégáról van szó, nem?! Egy helyen húzzuk az igát, szép is volna, ha úgy élnénk egymás mellett, mint az idegenek!

Kürti András

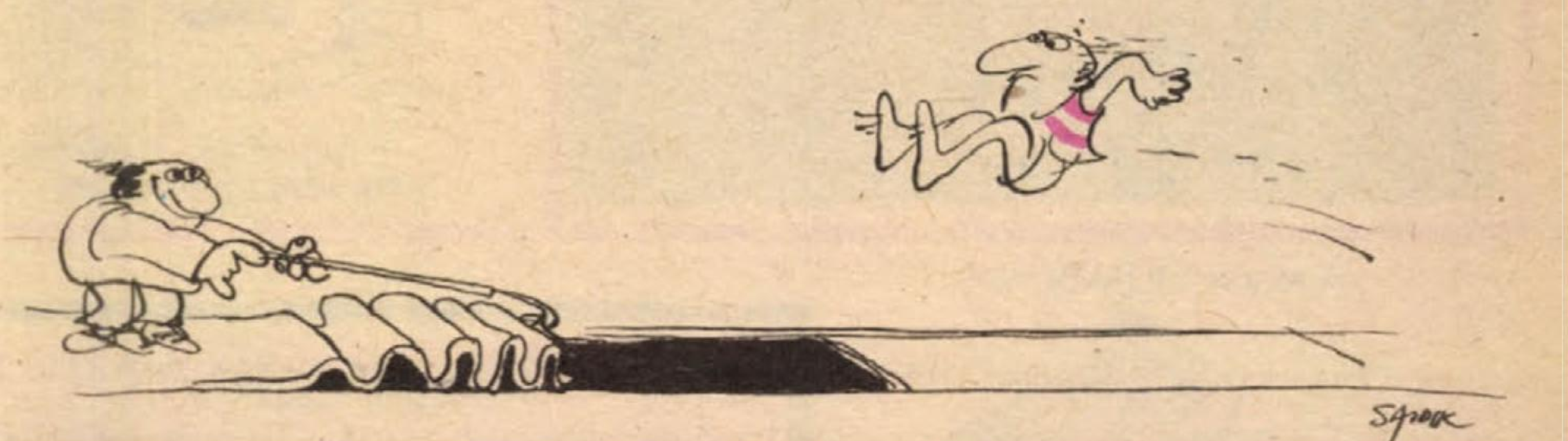
HEGEDŰS,
BALÁZS-PIRI,
FÜLÖP,
SAJDIK,
LEHOCZKI,
BRENNER,
DALLOS

UGRÁS

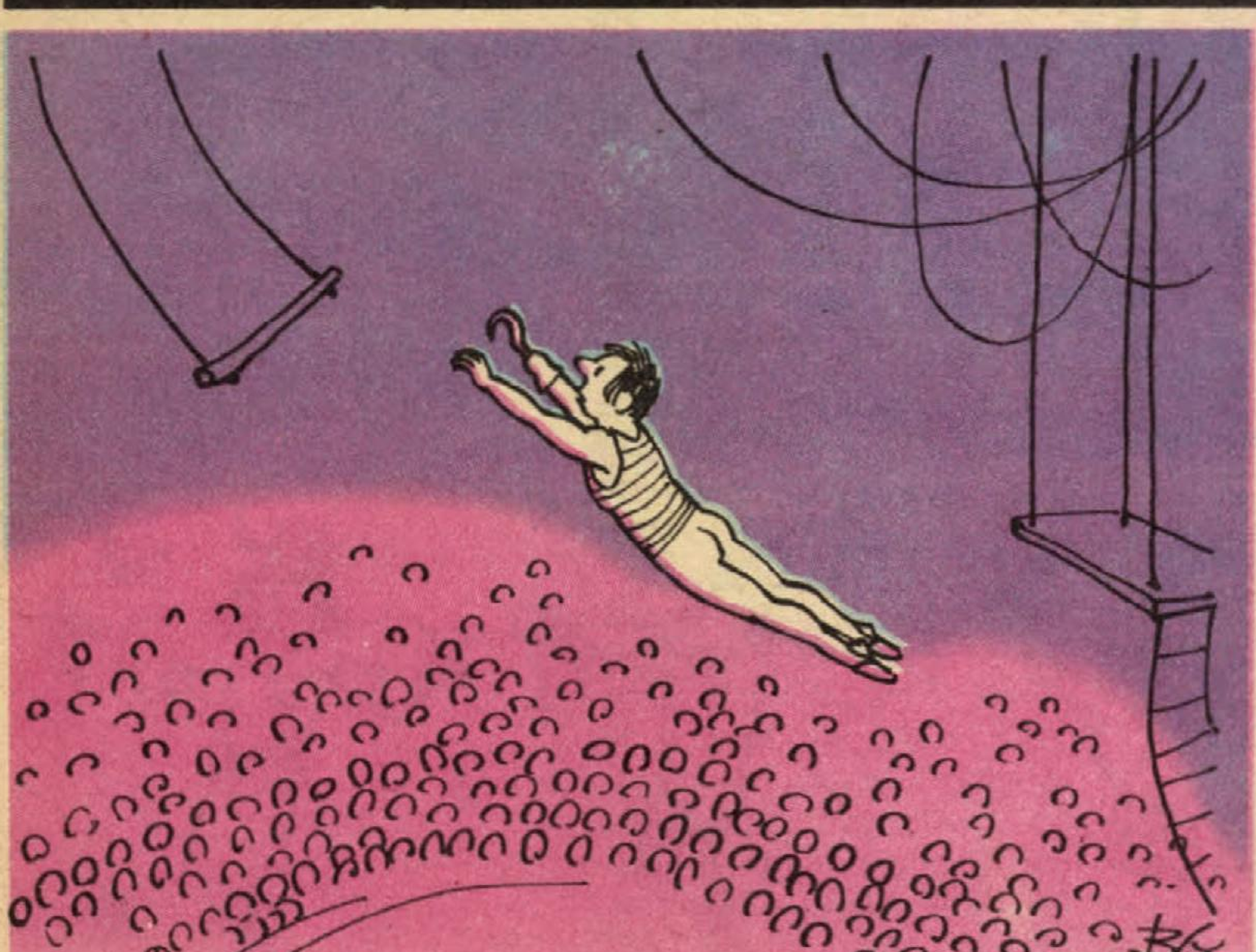

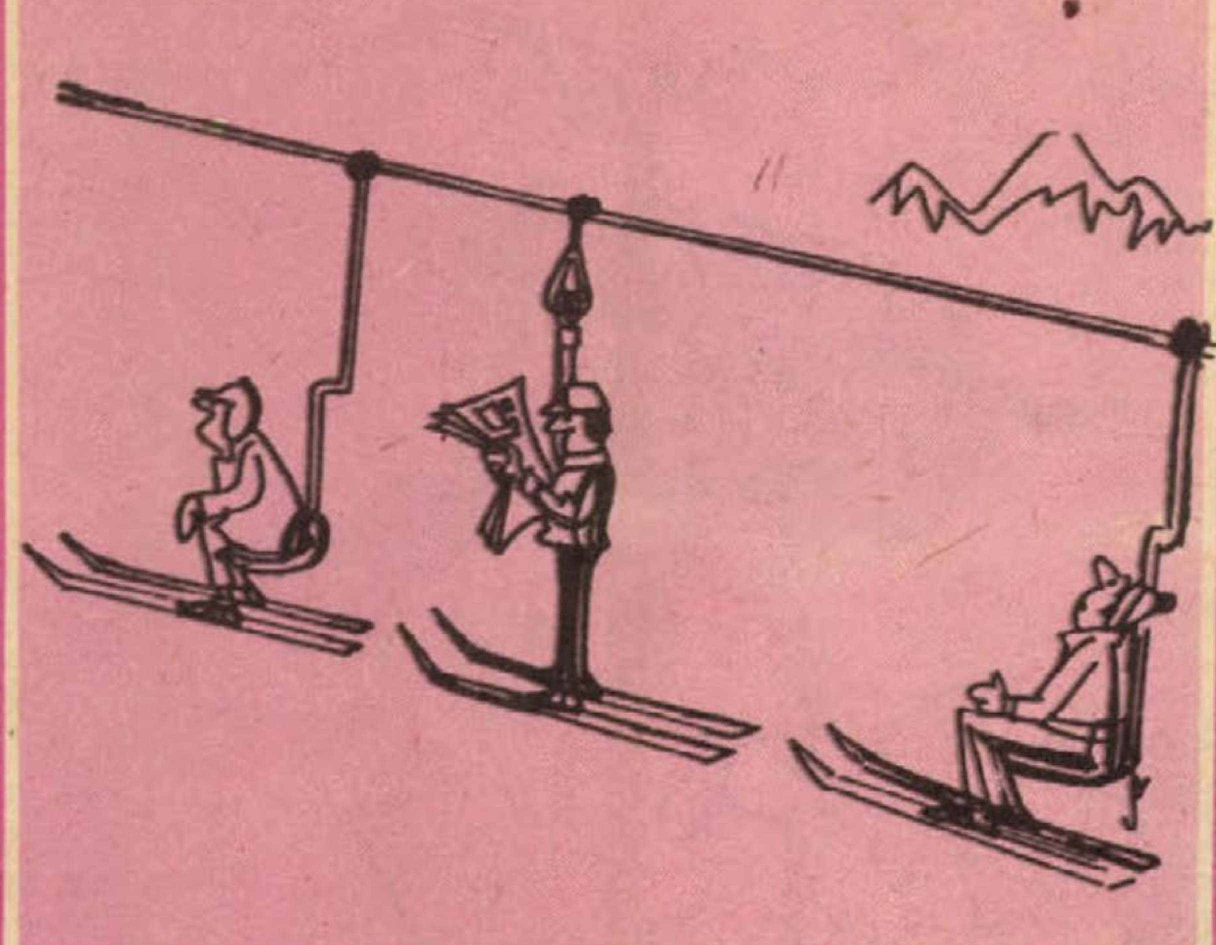

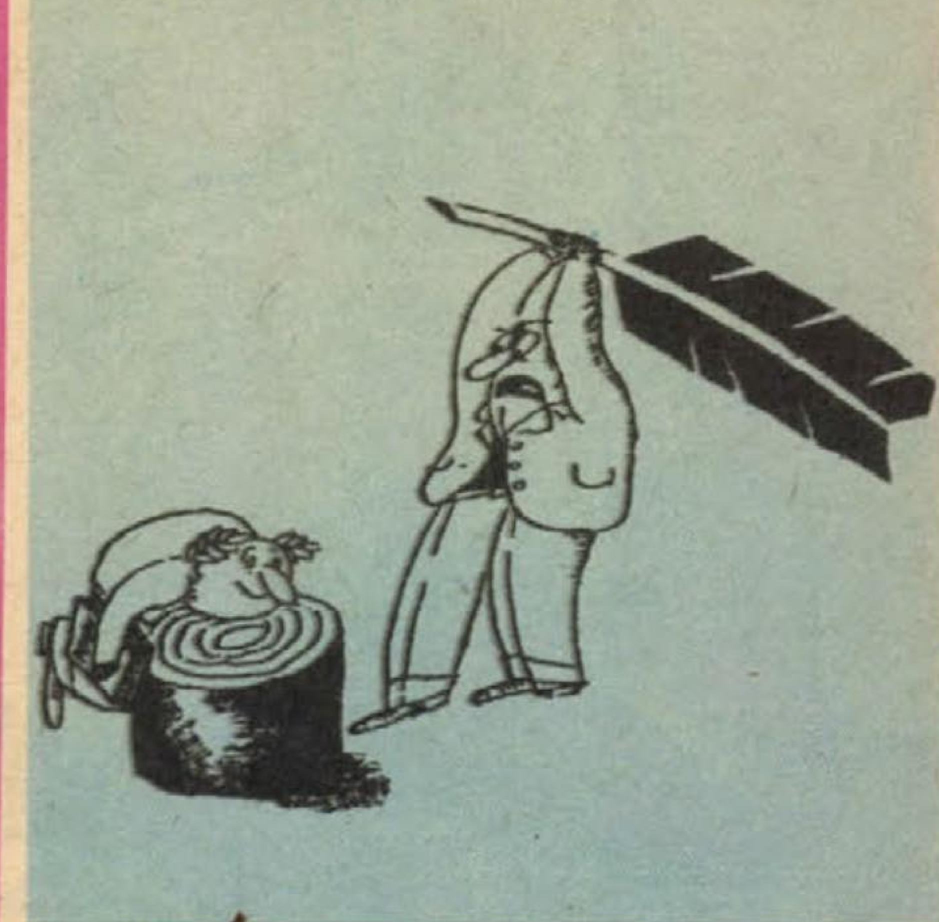

IMPORT HUMOR

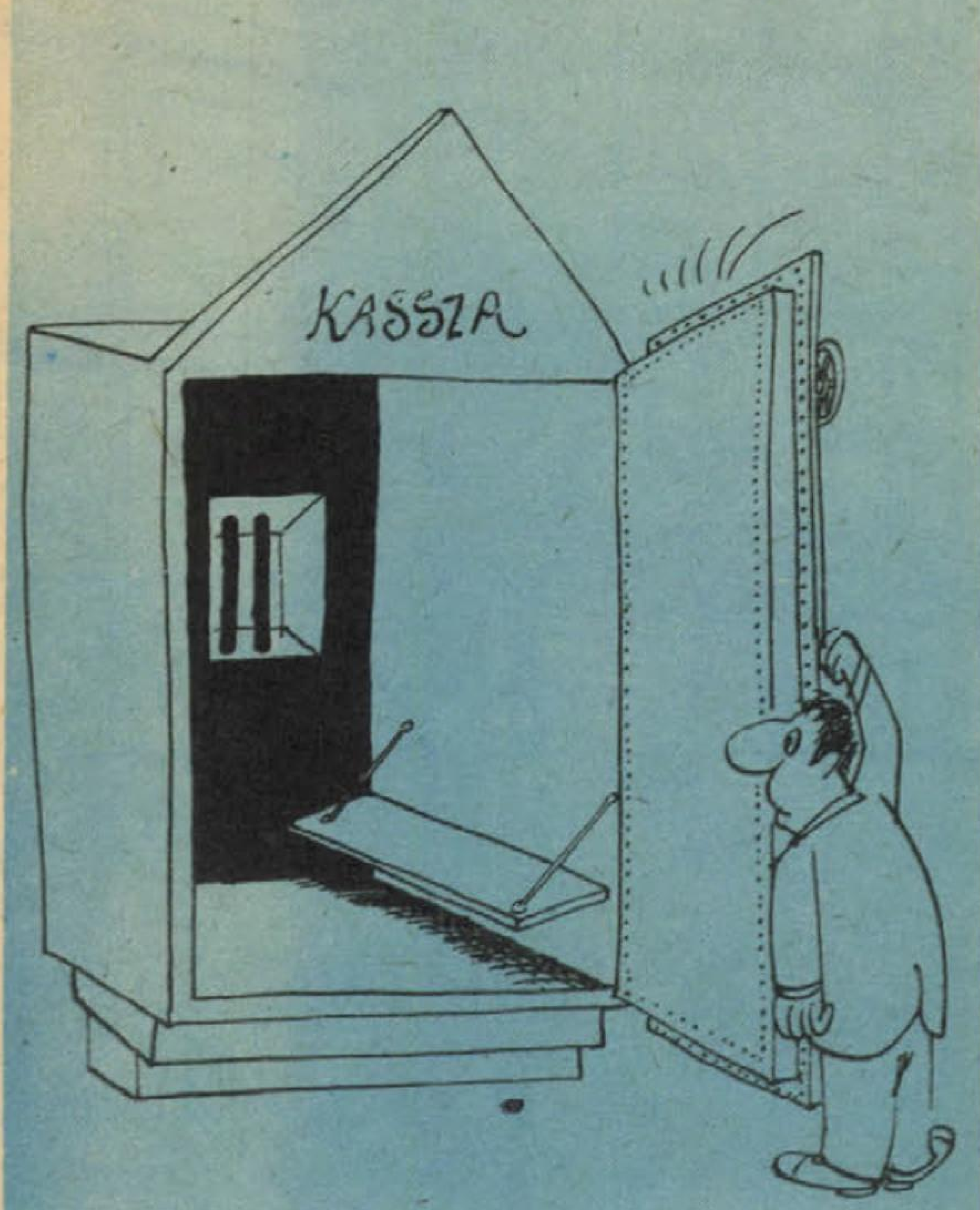
FELVONÓ

IRODALMI KRITIKA

MEGLEPETÉS

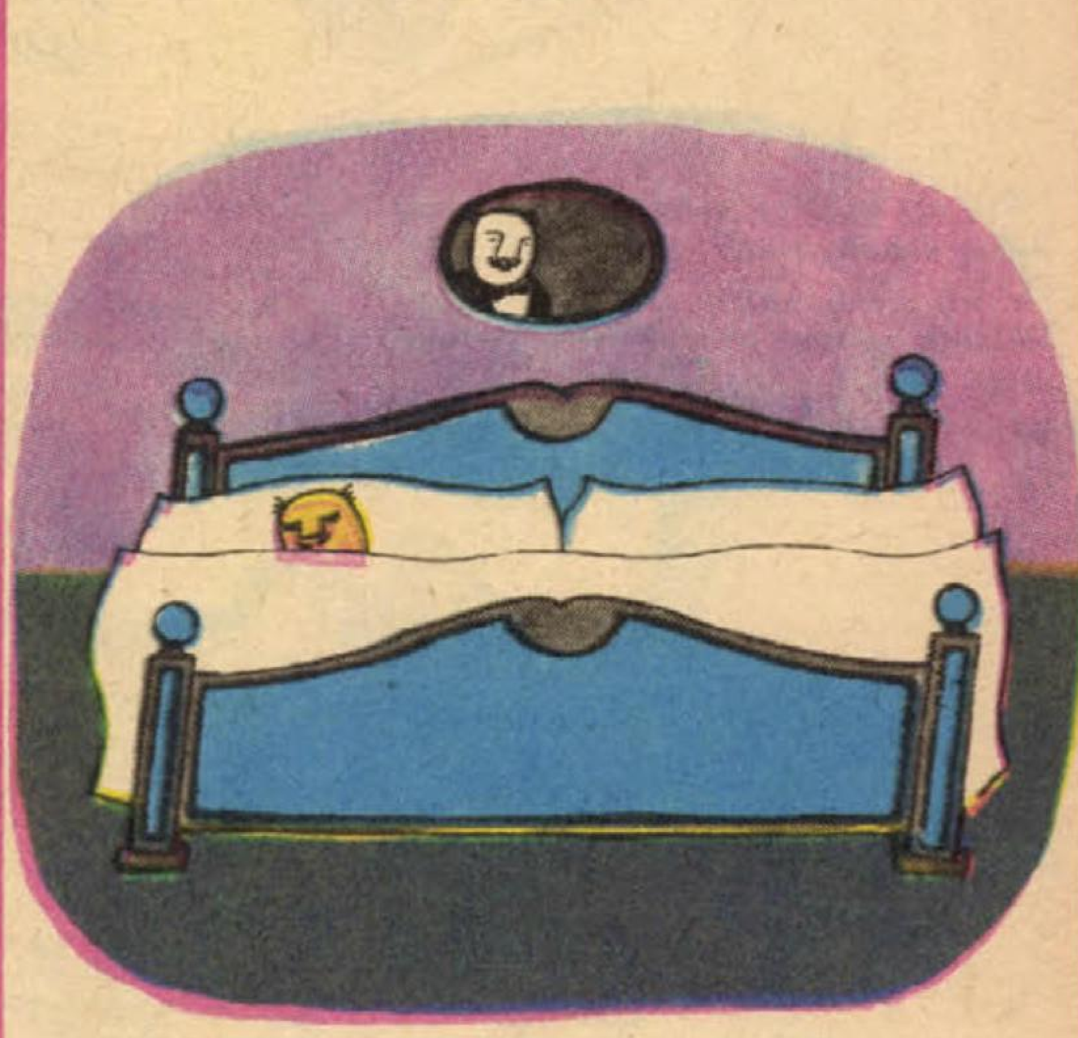

MALŐR

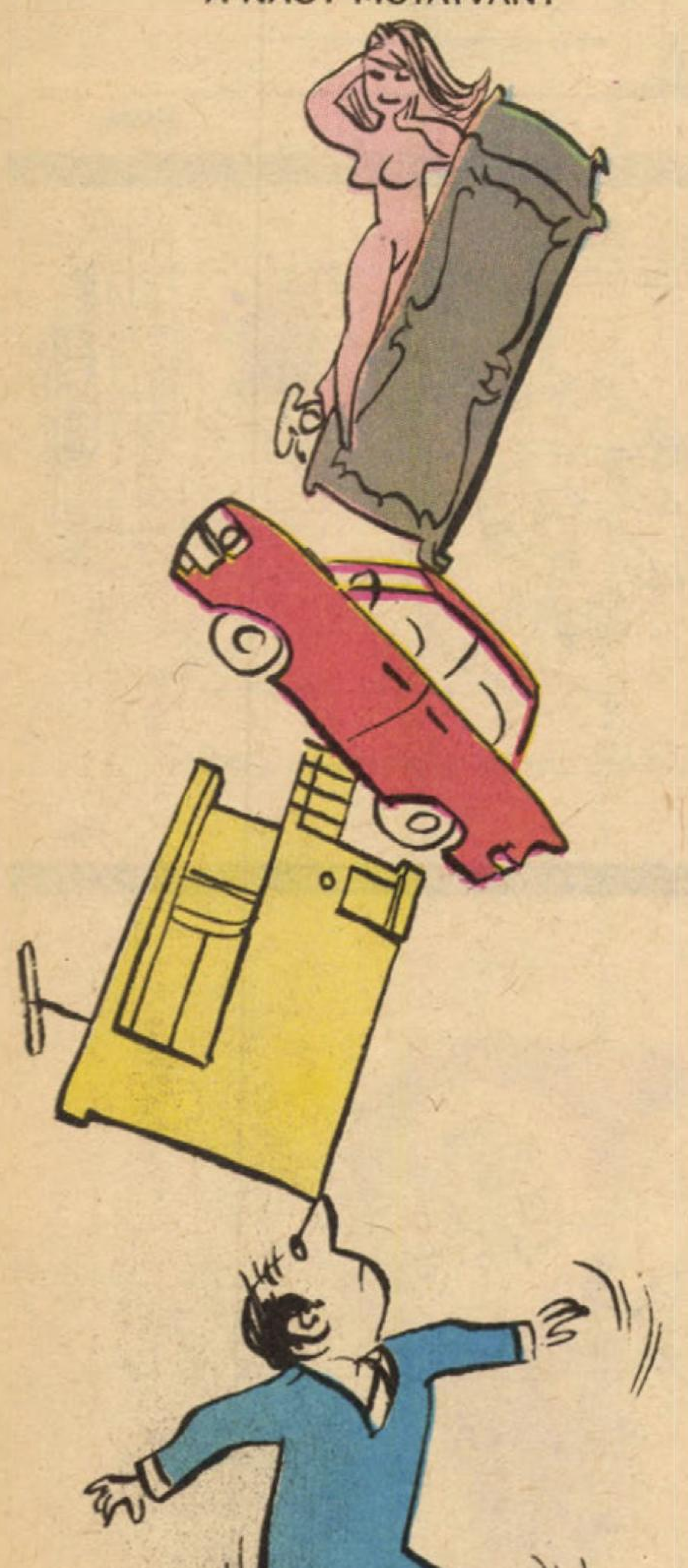

– Sajnálom, Annikám, de a feleségem nem egyezik bele . . .

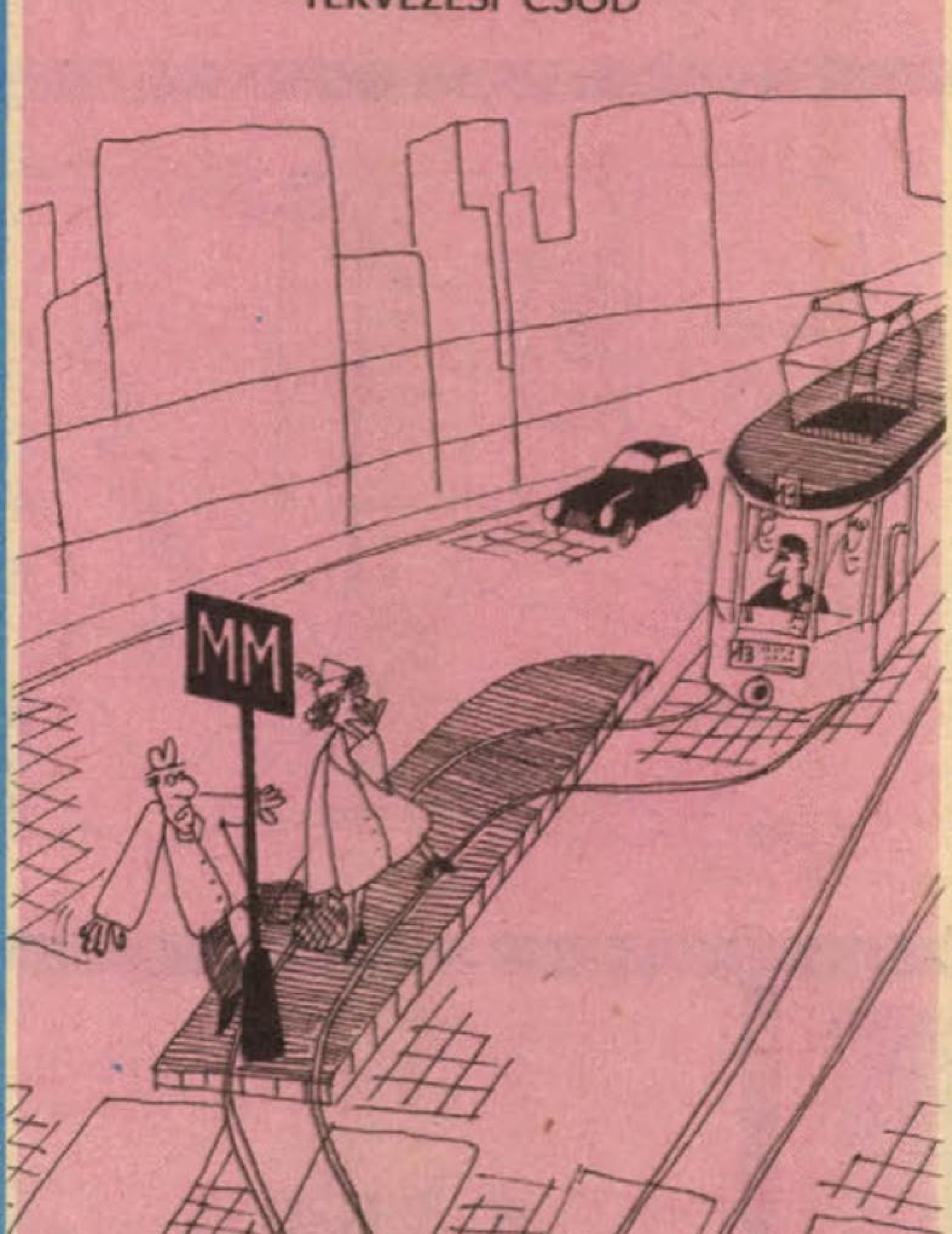
VÁLÁS UTÁN

A NAGY MUTATVÁNY

TERVEZÉSI CSŐD

GYEREKES EGYVELEG

Lapjainkban, napjainkban
gyermekverset ki keres,
talál is, mert a gyermekvers
gyerekes, de sikeres!

Gyermekverset ír a költő,
ha nincs egyéb témája,
meg akkor, ha egyéb okból
rosszul áll a szénája . . .

Eskem-beskem, dínom-dánom,
hinta, flinta, tejbegríz!
Sok gyermekvers bizonyítja,
akad számos fejbe' víz . . .

Ilyen verset én is írok,
togadjunk egy tízesbe'!
(Csekkszámlára javaslom a
tízest máris fizesd be!)

Huszárcsákó, dugóspuska,
nikkelezett kicsi kard,
arra vár, hogy apukádtól
kicsi Karcsi kicsikard!

Picsi-pacsi, ipi-apacs,
kender kandúr, plüss malac!
Tanuld meg a leckét, Lali!
máskülönben „elmaracc"!

Mert a tudás olyan fontos,
mint madzag a gatyiba'!
Ész nélkül csak az él jól, ki
fejessel van bratyiba' . . .

Szilágyi György

NYÁRI HAKNI

KÖRÜLMÉNYES MEGOLDÁS

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

És ha egy tekerőlantot is kisorsolnak, az a nyenyerenyerereremény.

(Székesfehérvárott fotózta Karsai György)

nál, a lehetőségeken azonban sikerült kihasználni, így 2 gólos előnnyel vonultak az öltözőbe a csapatok.

Mind a kettő? Szép!

(A Kelet-Magyarország c. lapban fedezte fel Ugrai Edit, nyíregyházi olvasónk)

Tizenhárom esztendő után ismét megjelent — második, bővített kiadásban — *Lukácsy Sándor Népek játékai* című kitűnő könyve. A szerző azt írja az előszobában, hogy a kötet elsősorban „gyakorlati útmutató” kíván lenni; mi

Ez gusztus dolga. Heine a padláson írt.

(Beküldte Gyarmati Éva, mihályi olvasónk)

Egyszerű az élet Zalakaroson. Sok minden tilos, de ami szabad, az mindjárt kötelező is!

(Tellcr Béla felvétele)

Plusz két lóerő.

(Tatabányán fotózta Nagy György, farádi olvasónk)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Párbeszéd egy ékszerüzlet előtt. A nő azt mondja a férfinak:

— Tudnia kell, hogy én nem fogadok el semmit idegenektől. De magát már tegnap délután óta ismerem, vegye meg nekem ezt a briliánsgyűrűt!

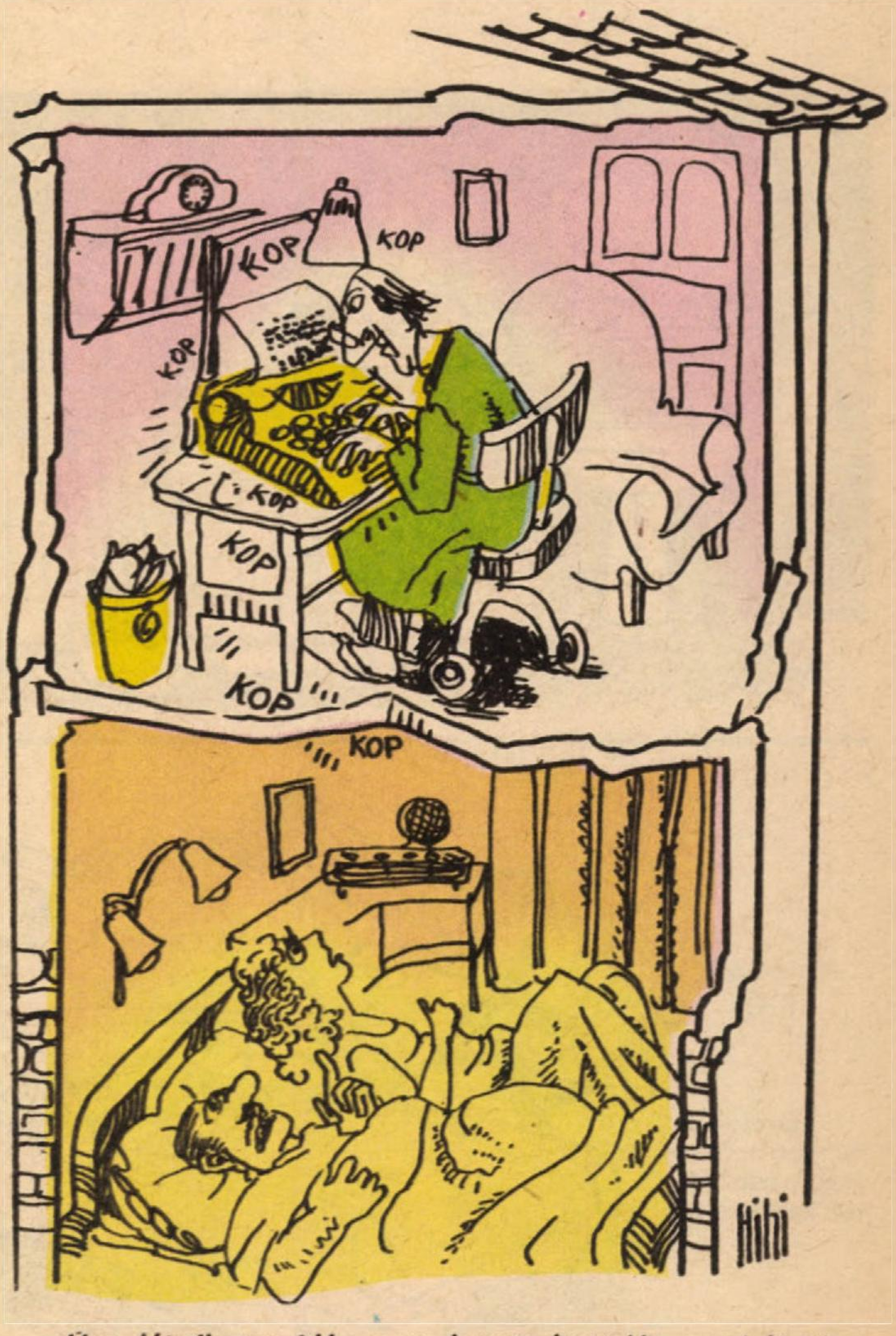
Aszongyák

hogy kiirtják az Etna lejtőin a fenyőligeteket, mert jó üzlet hoteleket építeni és újszerűen sportolási lehetőséget biztosítani a turistáknak egy tűzhányón.

Nem tudom, hogy hangzik olaszul az a híres amerikai mondás, hogy az üzlet üzlet, vagyis angolul business is business (ejtsd biznisz iz biznisz), de nem kétséges, hogy lefordították már olaszra, vagy ha nem, az olasz pénzemberek tanulták meg ennek a mondásnak a kedvéért angolul, ha üzletről van szó, nekik aztán igazán mindegy, hogy egy öreg alkalmazottat vágnak-e ki, vagy egy fiatal fenyőt (mert a pénzemberség nem azonos az emberséggel), nézze Fenyő úr, mondaná a pénzember, ha egyáltalán magyarázkodásra méltatna valakit, akit ki akar vágni, meg kell értenie, én is a piacról élek, próbáljon valami mást, például menjen el fűznek (szomorúfűznek, persze), vagy tölgynek, hallottam, hogy egy csinos fiatal tölgy mint sztriptíztáncosnő nagy karriert csinált (ez ugyan rossz szójáték, de hát mit várhat az ember attól, aki még a tűzhányóból is vizet, illetve pénzt facsar ki, aki egy új mezőgazdasági termelési ággal ajándékozza meg a világot, felfedezve, hogy a tűzhányó oldalán is megterem a profit), ennek az embernek a legszebb virág — bár azt nem lehet a gomblyukba tűzni — a virágzó üzleti lehetőség, és nem a beültetés a fontos, hanem a befektetés, amely mindig meghozza a maga gyümölcsét, s azt nem verheti el a jég, csak maga a pénzember verheti el, mégpedig rulettre, nőre és pezsgőre, de az se baj, mert könnyebben köt új üzletet, mint új nyakkendőt, és tavaszra, mint aranyos kis rügyecske, kihajt az új haszon.

Hát csoda, ha az a tűzhányó mérgében néha kitör?

(gergely)

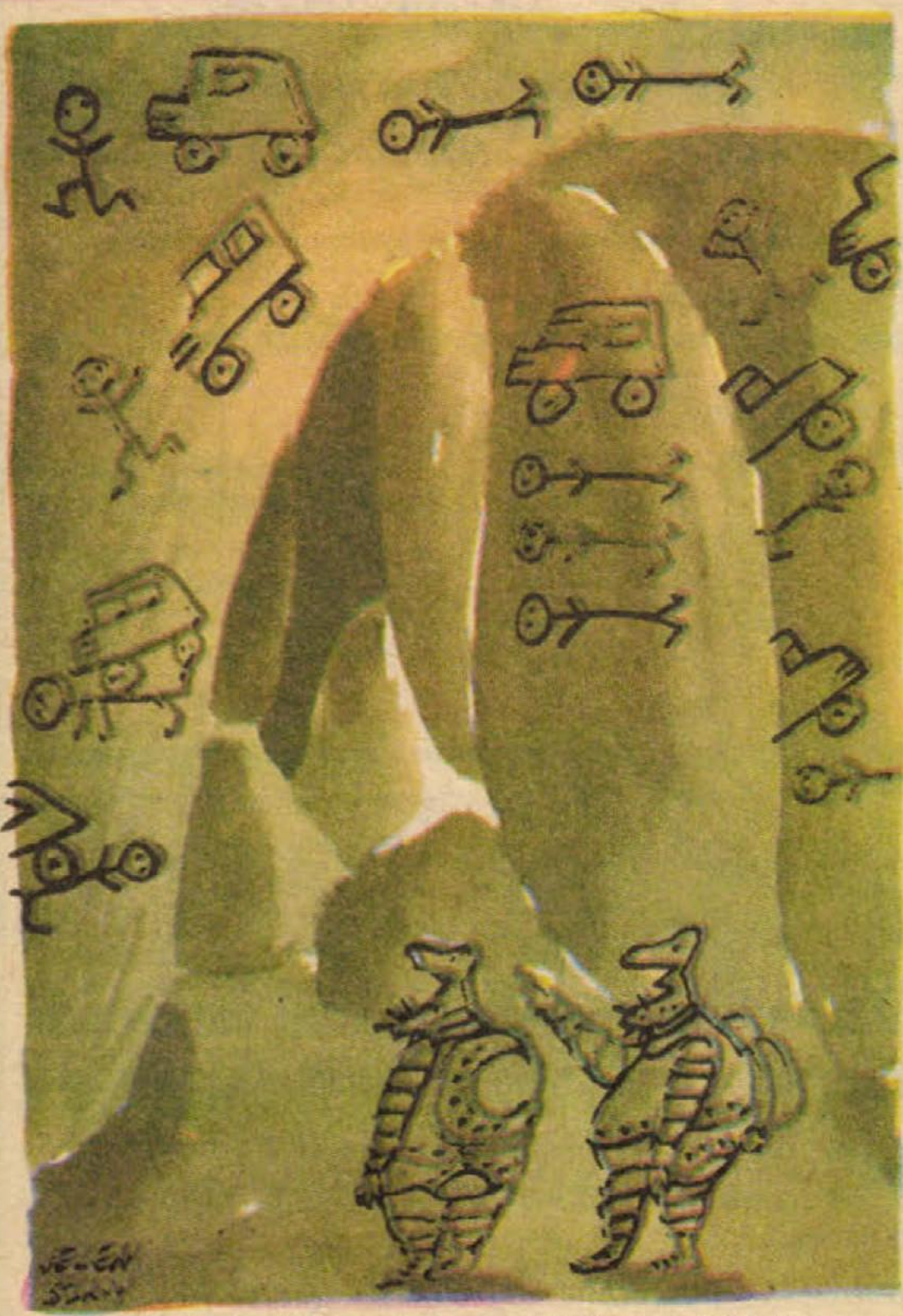

— Úgy látszik, az idén nem kapott beutalót a szigligeti alkotóházba . . .

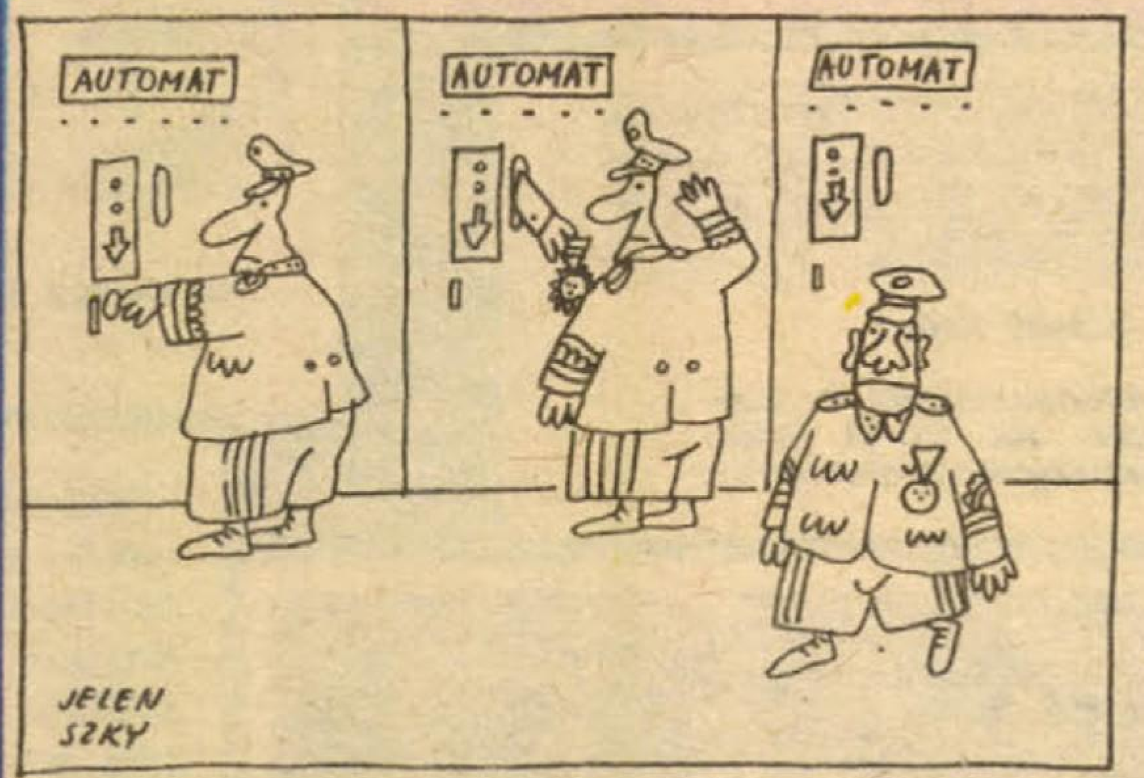
Fiatal karikaturisták stúdiója

BEMUTATKOZIK: JELENSZKY LÁSZLÓ

1947-ben születtem, retusőr vagyok a Kossuth Nyomdában. Az első nemzetközi kitüntetést karikatúráimra 1973-ban Moszkvában kaptam. Tavaly Bordigherában Ezüst Pálma-díjat kaptam és elnyertem az Európa Tanács díját. Ebben az évben Marosticában a zsüri különdíjával jutalmaztak. Ennyi külföldi siker után most már csak a hazai közönség meghódítása volna hátra . . .

– Ezek alighanem egy fejlett civilizáció nyomai.

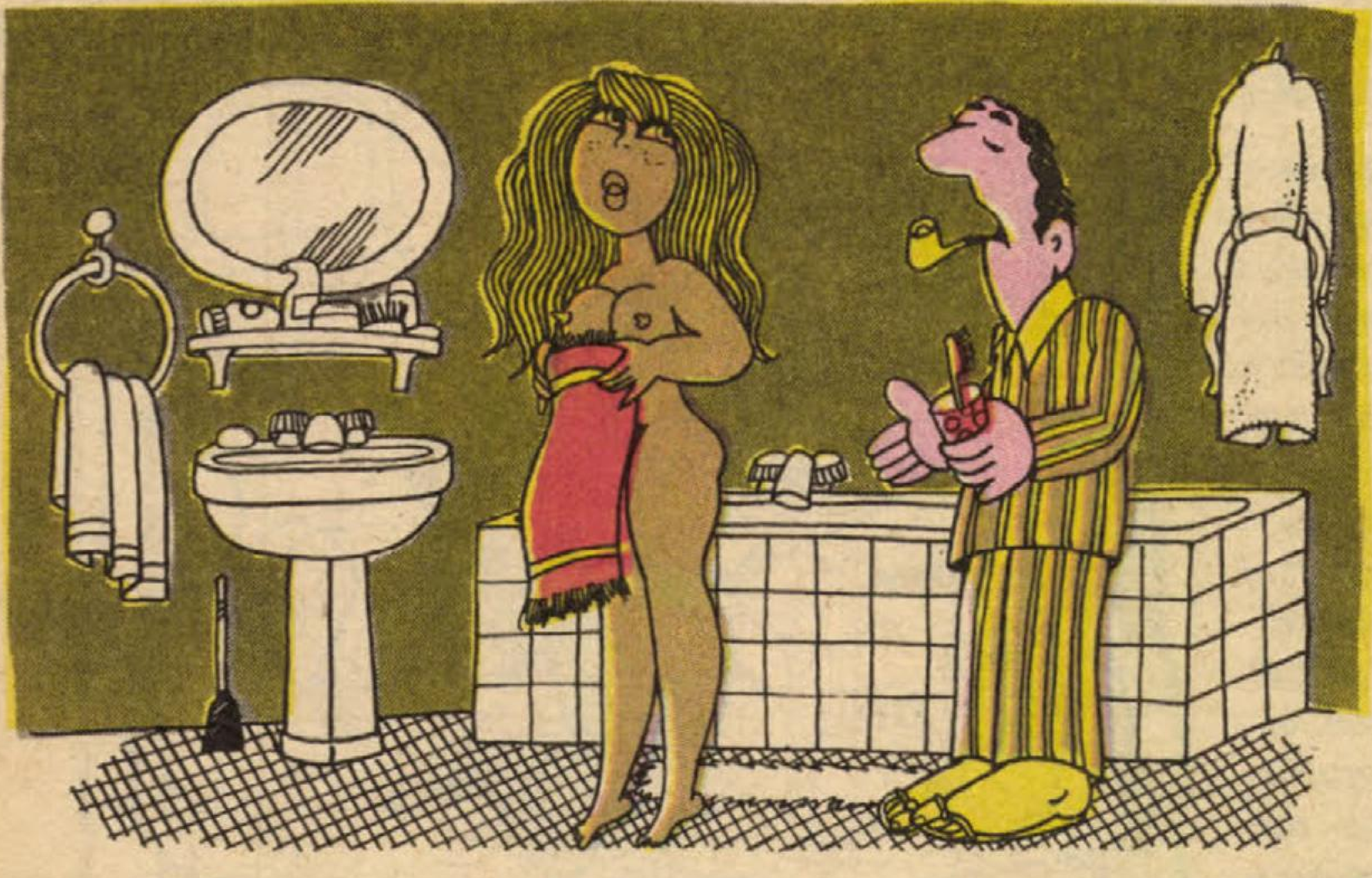

KITUN TETÉ SEK

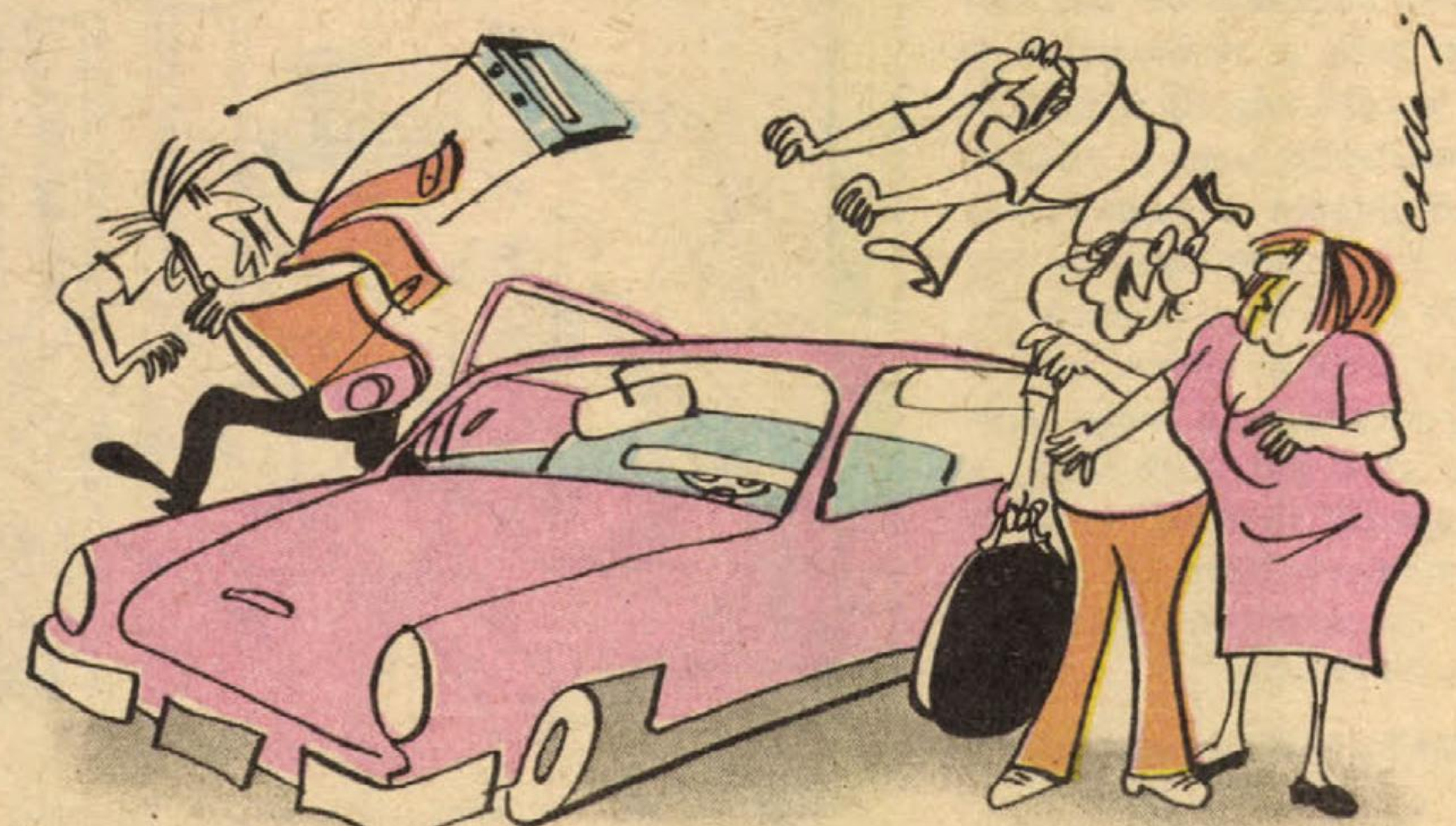

UNATKOZÓ FÉRJ

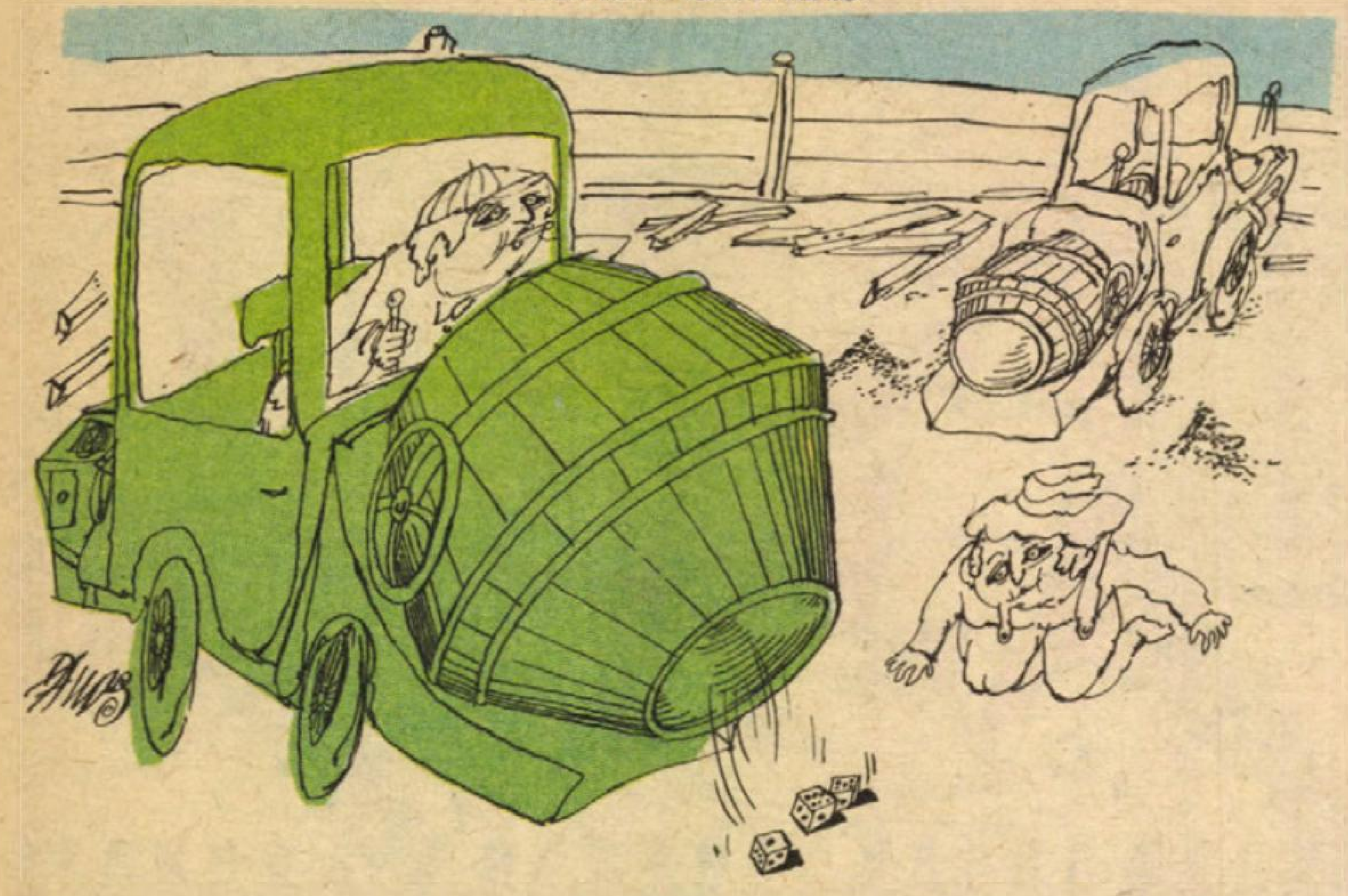
– Elmehetnénk moziba végre, egy jó kis szexfilmet megnézni, fiacskám!. . .

VÁLTOZÓ IDŐ

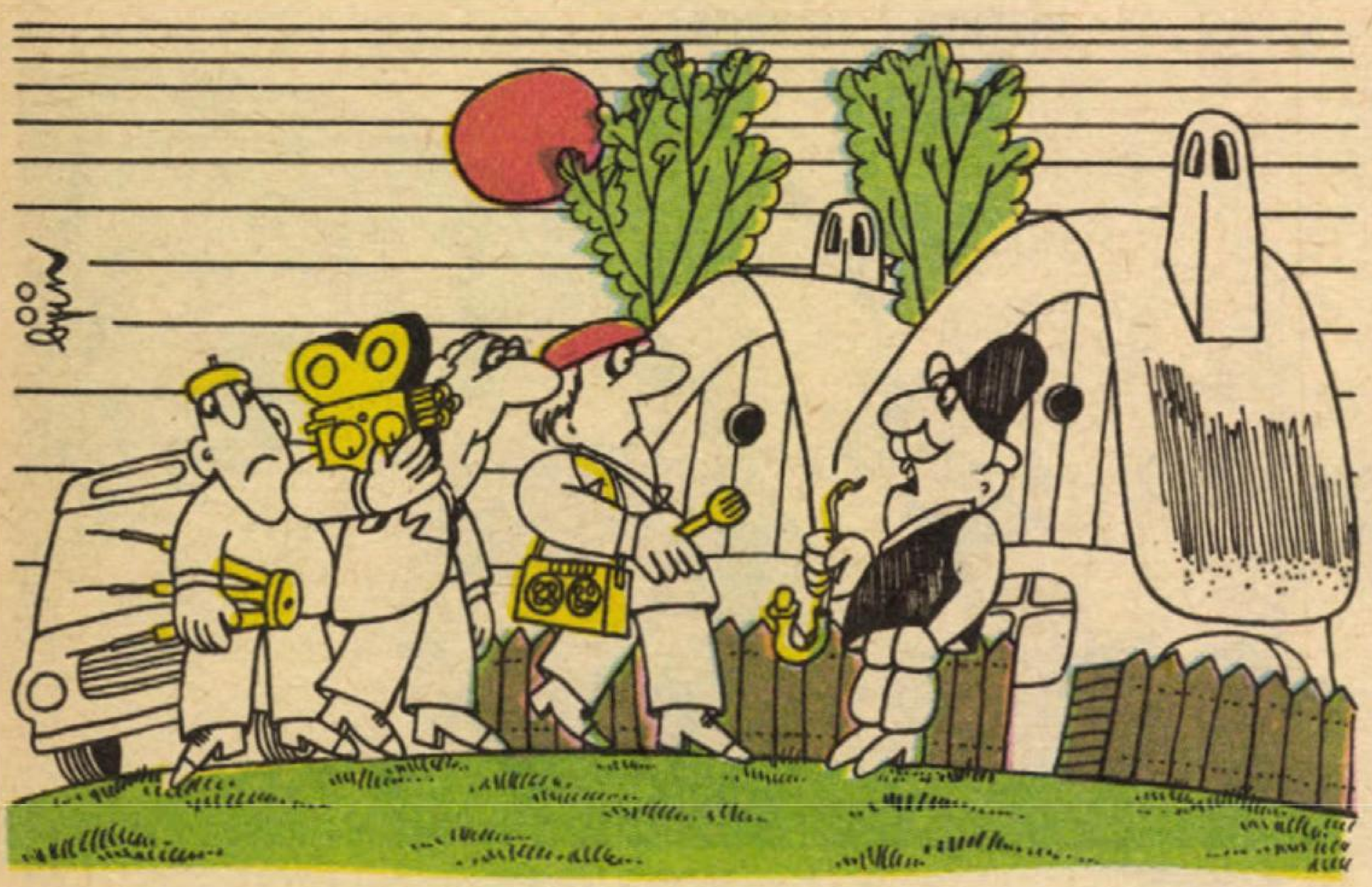
– Gyerekkoromban engem még asztal körül kergettek...

GÉPKIHASZNÁLÁS

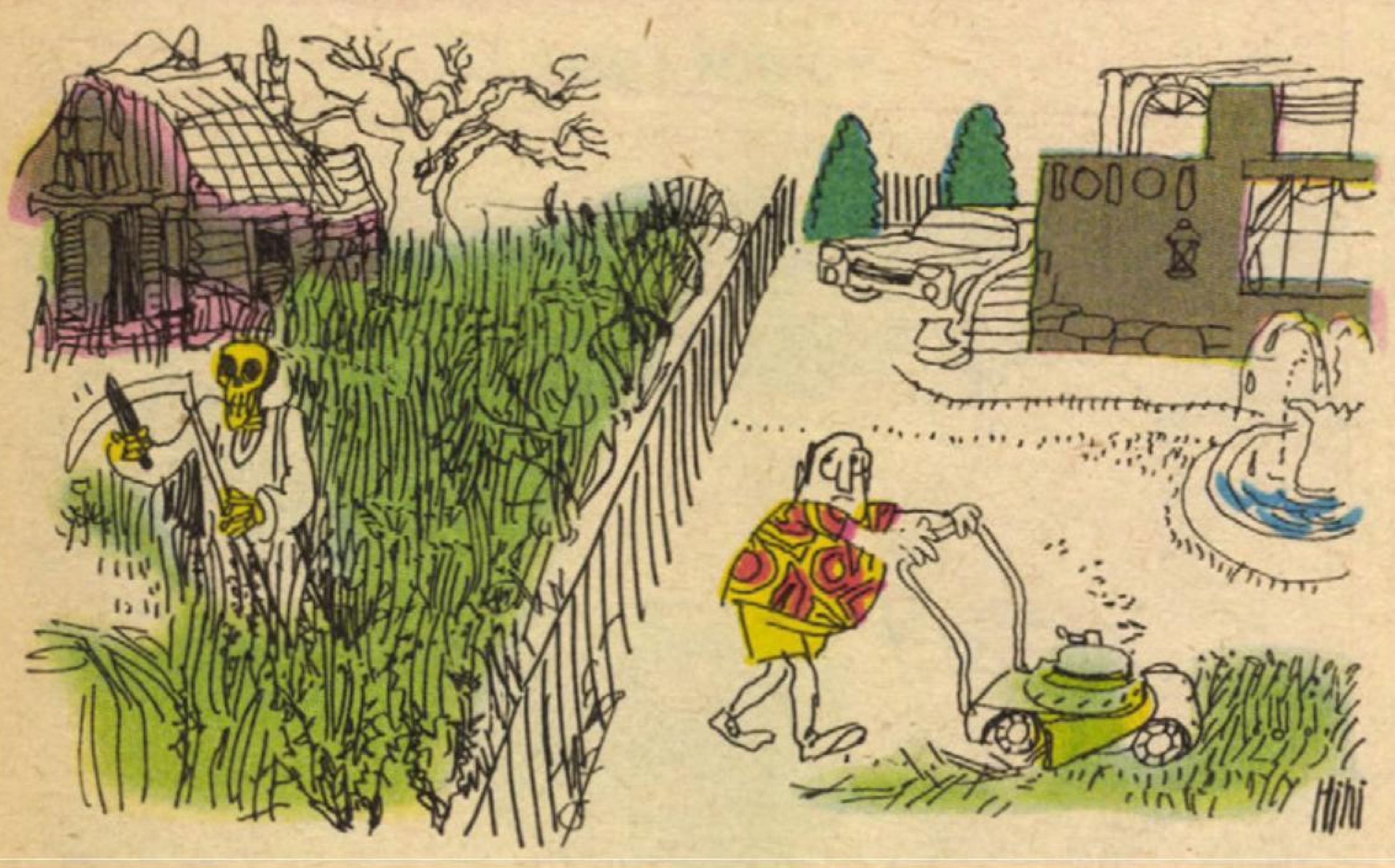
– Ugye mondtam, hogy a cementkeverővel jobban meg lehet keverni!

FELFEDEZŐ ÚTON

– Sajnálom, a mi falunkban nincs se nótafa, se naiv festő!...

FEKETE HUMOR

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

*

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft. ¼ évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással 77.2308/2-27 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 504

— Önnek örökölt betegsége van! — állapította meg többszöri vizsgálat után az orvos.
— A honoráriumot kérem a titkárnőmmel elintézni.

— Öröklött betegség? Kérem a számlát a szüleimnek elküldeni. Köztemető 232-es parcella. hetedik sír.

TÁVIRATVÁLTÁS

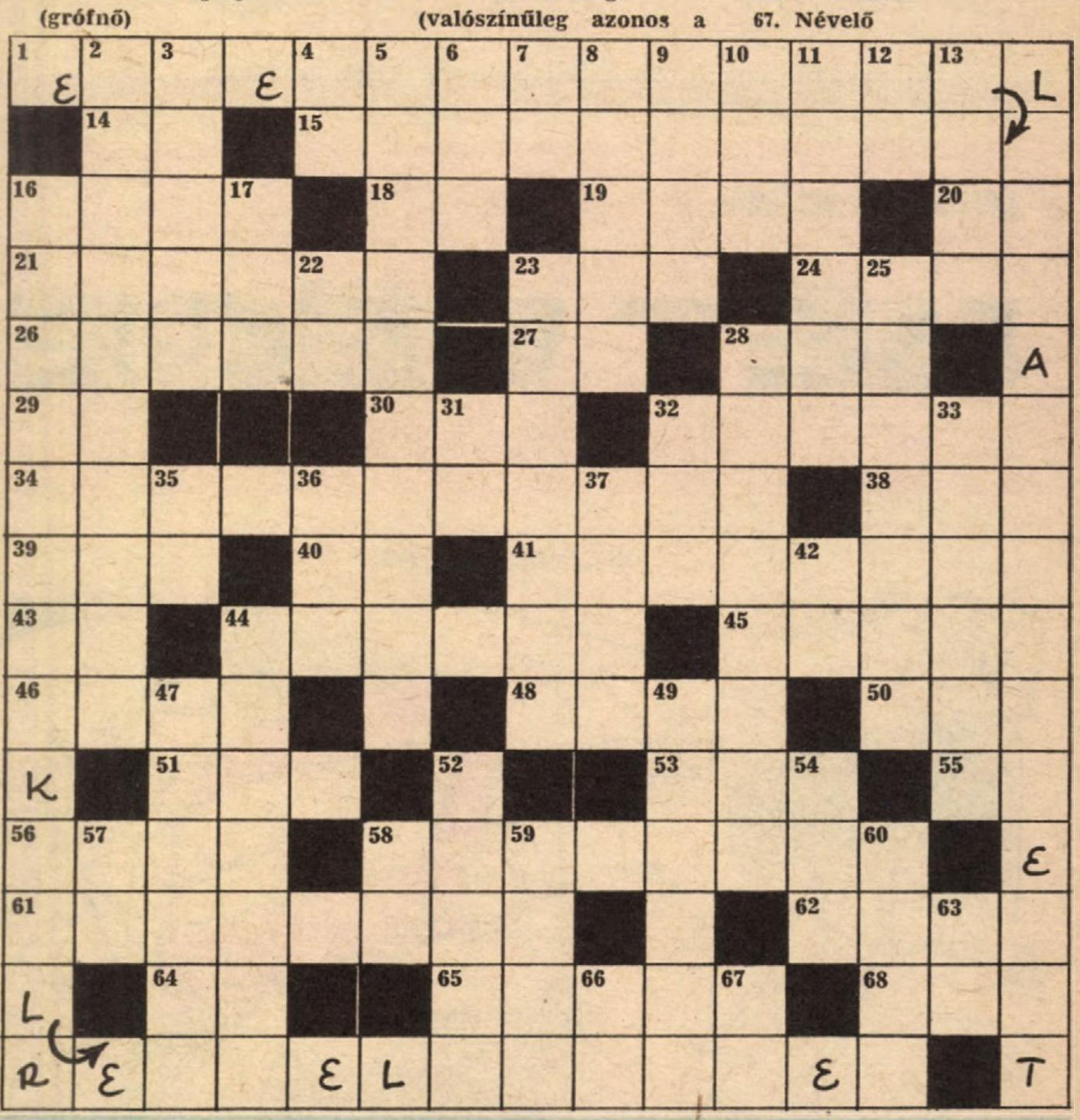
Mr. Smith-et gyilkosságért letartóztatják. Ezért ezt a táviratot küldi külföldön tartózkodó ügyvédjének: — Vízszintes 1. — Függőleges 16. — érkezik meg néhány órával később az ügyvéd válasza. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb július 11-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

14. A legkisebb folyóvíz
15. Kicsapongásokkal egybekötött vallásos szertartás az ókori Görögországban
16. Fiatalok köszönése
18. N. S.
19. Város — latinul
20. Azonos mássalhangzók
21. A nemzetközi munkásmozgalom kiváló harcosa (Clara, 1887—1933)
23. Egyforma betűk
24. A föld mélyének egyik kincse
26. Növény, mely naplemente után virágzik
27. A. E.
28. Időhatározó
29. A 62. vízsz. vége
30. Égitest
32. „Egészséges elképzelés" — másik két szóval
34. A televízió magyar neve
38. R. E. É.
39. Két névelőnk
40. Egyforma magánhangzók
41. A divatjamúlt arisztokrataviccek egyik főszereplője
43. Rövidítés számok előtt
44. Egy Kálmán Imre-operett címszereplője (grófnő)
45. Van... és fája (nincs gondja tüzelőre)
46. Vízi sportot űz
48. Nem az
50. Titokban figyel — visszafelé
51. Német mássalhangzó
53. Háziszárnyas
55. R. M.
56. A történetírás múzsája
58. Fölös bőséggel ellát, eláraszt
61. A mitológiai istenek eledele
62. Nagyhírű szovjet filmrendező (Mihail, 1901—1971)
64. Azonos betűk
65. Olasz tartomány (és fővárosának neve is)
68. Egy — angolul

FÜGGŐLEGES

2. Túlzottan és többnyire képmutatóan kedveskedő
3. Svéd származású amerikai filmszínésznő
4. A 19. vízsz. középső két betűje
5. Nagy csata színhelye volt az első világháborúban
6. Fiatalabb fivér
7. L. C.
8. Híres ókori sziget (valószínűleg azonos a mai Shetland szigetekkel)
9. Angol főnemesi cím
10. Legnagyobb pénzintézetünk betűjele
11. A csintalan gyerekre mondjuk
12. Nem igaz
13. Szín (lásd az akácot)
17. Vonatkozó névmás
22. Igevégződés
23. Halhatatlan francia csillagász (1749—1827)
25. Ithaka királya, Odisszeüsz apja
28. Erszényes állat, finom bundák „alapanyaga"
31. A 61. vízszintes két vége
32. Egy csigaféle jelzője
33. Világjáró magyar karmester volt (Frigyes)
35. ...káció
36. ...kalappal!
37. Vezetékben kering
42. Z. Z.
44. Izeg-mozog, fészkelődik
47. Bizsereg, zsibbad
49. ...van, vagyis nem helyesli
52. Képek sokszorosítására szolgáló nyomdai eszköz
54. Ókori görög törzs
57. Lapunk monogramja
59. Világhírű musical címe (Haj)
60. Modern filmfelvevő optikája
63. M. N.
66. ..lektikus
67. Névelő

ELAVULT VICC

című keresztrejtvényünk megfejtése:

— **Most legalább eldobhatom a régit!**
— **Ne dobd el, itthon még jó lesz.**

100—100 forintot nyert:

Pajor András, 9600 Sárvár, Eperjes u. 9.
Moró Gáborné, 6725 Szeged, Alföldi u. 22.
Pirovich Zoltánné, 1053 Bp., Kossuth L. u. 14/16.

A nyereményeket postán küldjük el.

LEHOCZKI ISTVÁN:

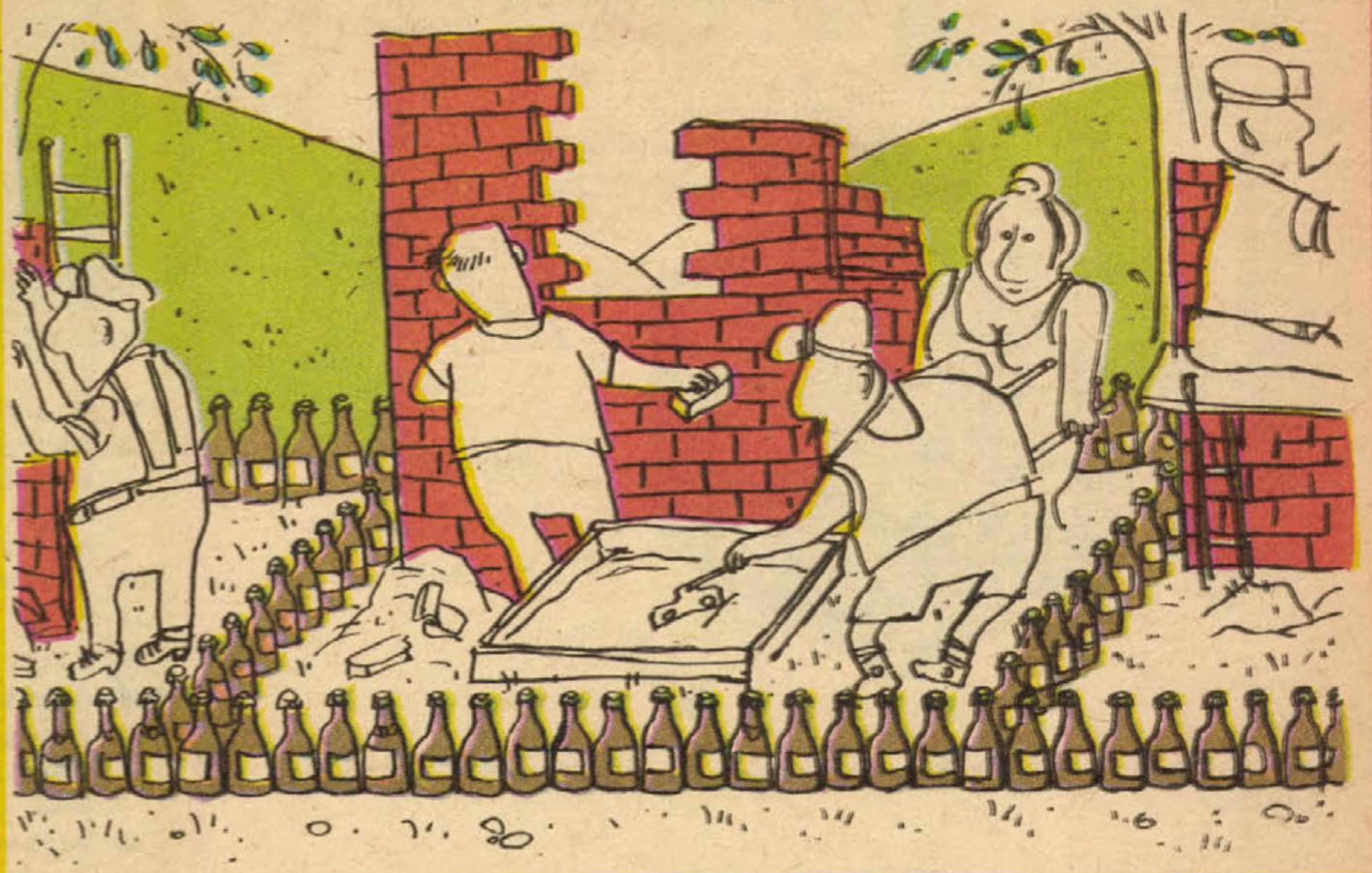
HÉT VÉGE

KISMÚLTÚ KÖZSÉG

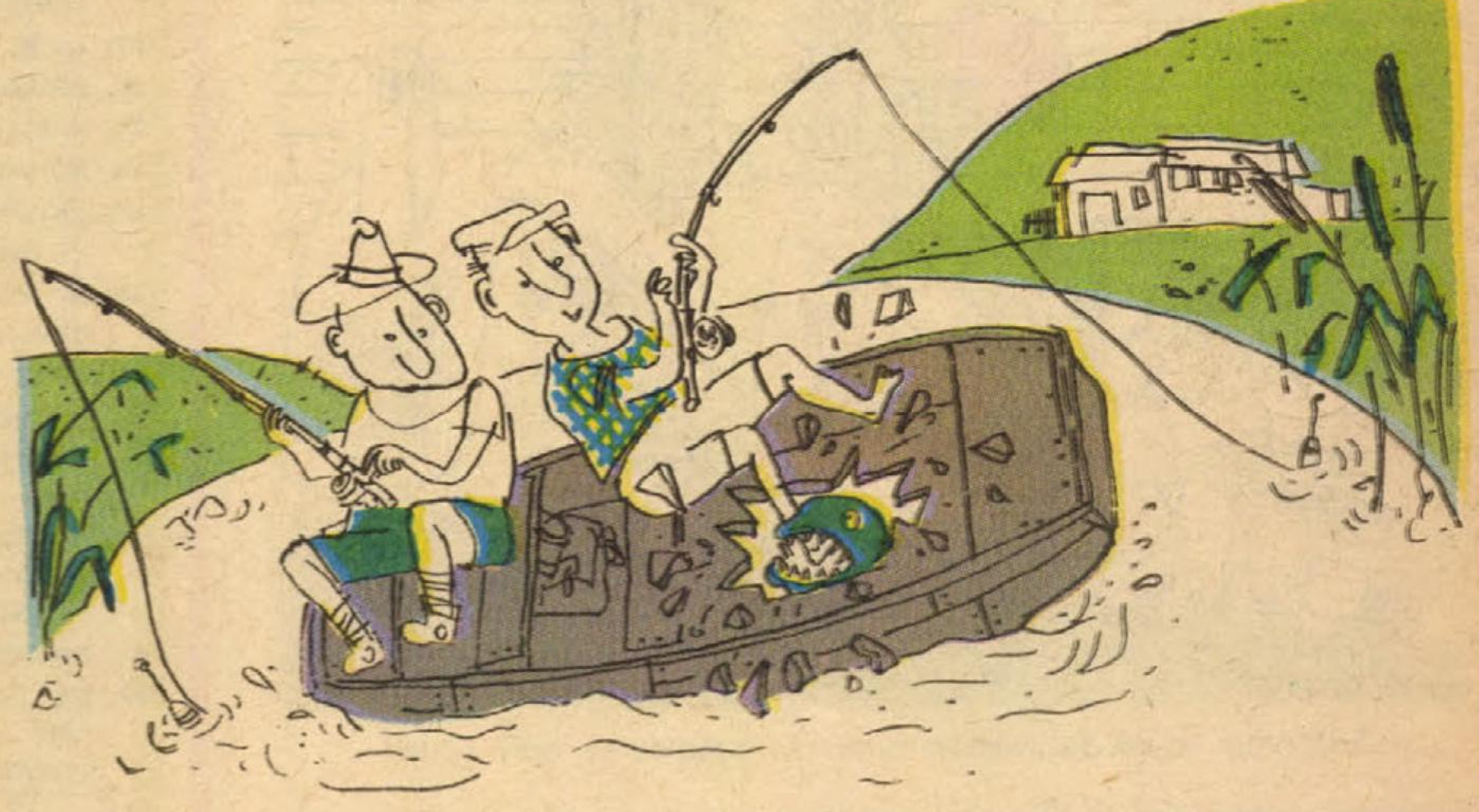

– Ha rómaiak nem is, de békák biztosan voltak itt. Megrendezzük a „Terrárium-napok”-at!

IDEIGLENES KERÍTÉS

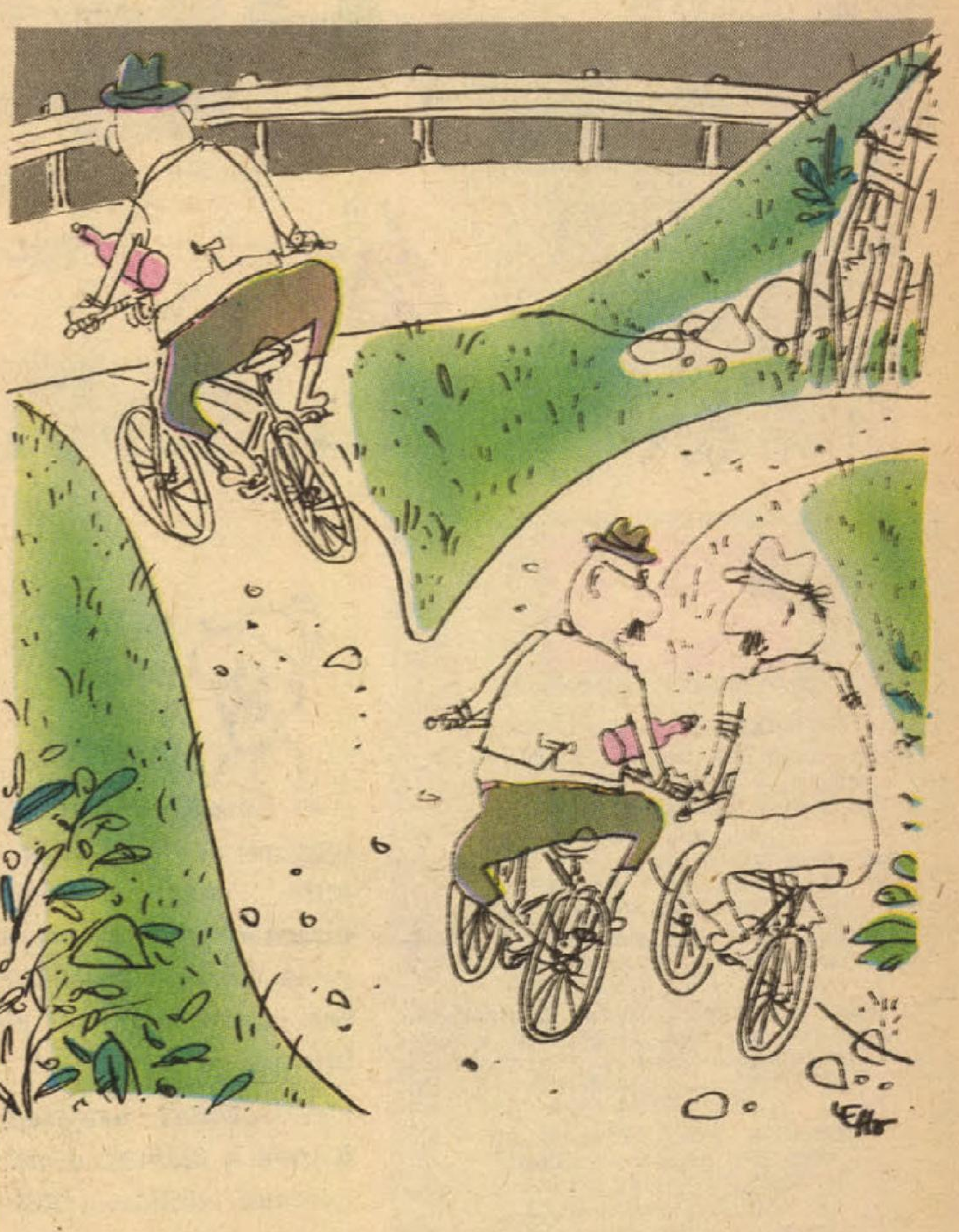

KÍSÉRLETI TELEPÍTÉS

– Ez végre nem irtja ki a nádat, ez húsevő!

FONTOS EMBER

– Éjfél utánra kaptam a téesztől egy dublőrt...

INFORMÁCIÓÉHSÉG

